πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον δὲν ἦσαν ἐλεύθερα· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* (000 ! ! ἰδοὺ ἓν ἀπὸ τὰ προτιμώμενα, καὶ μάλιστα «τὸ περισσότερον»· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ ποικίλην ἐπιστολήν·) *Ἀετὸν τοῦ Πίνδου* (Π.Λ.Σ. χερετισμοὺς εἰς τὸν πατέρα σου, τὸν παλαιὸν καὶ ἀγαπητόν μου φίλον·) *Κύριε Ἐλέησον* (α 2 π. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) καὶ *Ἐραστὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν* (Χ.Β. ἔστειλα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : ὁ *Θετταλομάγγης* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Ξανθοῦλαν, Ναυτοποῦλαν τοῦ Αἰγαίου, Λατάνιαν, Ρέαν Σιλβίαν* καὶ *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου*·— ἡ *Νεφελώδης Ψυχὴ* μὲ τὸ *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας* καὶ *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ*· — ὁ *Προμηθεὺς Δεσμώτης* μὲ τὸ *Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγήν*· — ὁ *Φρᾶ-Διάβολος* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Ζαππίδα*·— ὁ *Τζὼν Μποὺλλ* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*·— ὁ *Αἴλιος Ἀριστείδης* μὲ τὸν *Μικρὸν Λέσβιον* καὶ *Συριανὴν Ξανθοῦλαν*·— ἡ *Μαγευμένη Ἀκροθαλασσιὰ* μὲ τὴν *Πιστὴν Φιλίαν, Στέμμα τῆς Ἑλλάδος, Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα, Γλωσσοκοπάναν, Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* καὶ *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ*·— ἡ *Ἀδελφὴ Ψυχὴ* μὲ τὴν *Συλλέκτριαν Χαριτολογιῶν, Θεσβίτην, Βάσκον δὲ Γάμαν, Θετταλομάγγην* καὶ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο*·— τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* μὲ τὴν *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας, Χλωμὸν Τραγουδιστήν, Ἆσμα τοῦ Ὀρφέως* καὶ *Συριανὴν Ξανθοῦλαν*·— τὸ *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας* μὲ τὴν *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης, Μυροβόλον Χαραυγήν, Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Μακρολαίμην* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*·— ἡ *Κυματίζουσα Σημαία* μὲ τὴν *Ναυσικᾶν, Ἑλληνόπαιδα, Γοργόφτερην Ἐλπίδα, Μόνωσιν* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν*.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, *δὲν διαβιβάζονται*. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας των ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου,— ὄχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μάριον Γ.Π.* (ψευδώνυμον τῆς φίλης μου, τῆς ὁποίας διωρθώθη τὸ ὄνομα, ἐνεκρίθη εἰς τὸ 8ον φύλλον· τὸ εἶδε ;) *Λεσβιακὸν Ἄνθος* (ποῦ ἄρχισε νὰ ξεσπαθόνη ζωηρότατα·) *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας* (πολὺ μ' ἐχαροποίησεν ἡ εἴδησις τῶν ἀρραβώνων τῆς παλαιᾶς μου φίλης *Καρδερίνας*·) *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν* (τὸ καλλίτερο γιατρικὸ γιὰ τὲς χιονίστρες λέγουν πῶς εἶνε τὸ. . . μαγιόνερο· τὸ ξέρεις ;) *Φωστῆρα τῆς Αὐγῆς* (ἔστειλα· ἐλπίζω ὅτι κανενὸς δὲν θὰ φανῆς «κατώτερος»· ἀλλὰ χρειάζεται ἐπιμονὴ κ' ὑπομονή·) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (εὐχαριστῶ πολύ· καθὼς σοῦ ἔγραψα καὶ ἰδιαιτέρως, ἔχεις ἀκόμη νὰ λάβῃς φρ. 1,35.) *Οὐδένα* ([Ε] ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ δελτάριον·) *Ἀσπρην Πασχαλιὰν* (ξέρω κ' ἐγώ ; ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν ὅλα εἰμπορεῖ κανεὶς νά τα περιμένῃ... ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃς πάλιν νὰ μου γράψῃς·) *Νηρηΐδα τοῦ Πηνιοῦ* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τῶν ἑπτὰ ἀδελφιῶν· νὰ ζήσετε!) *Πιθηκάνθρωπον, Βασίλειον Χ. Σ.* (ἔστειλα τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης».) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* ([Ε] ποτέ μου δὲν ἐπίστευα πῶς κοτζὰμ δικηγόρος, θὰ εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νά... μασσᾷ χαρτιά ! τί καλὰ ποῦ τὴν ἔκοψες !) *Ἰδιότροπον Ξανθοῦλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Ξεσπάθωμα· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ἑσπερίαν Αὔραν* (ἐλπίζω ὅτι τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλά·) *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* ([ΕΕ] τὰ ηὗρες λοιπὸν τὰ ἐξαφανισθέντα ;... ἡ μικρὰ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ πολὺ-πολὺ διὰ τὴν κάρταν ποῦ τῆς ἔστειλες·) *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἔστειλα·) *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πάρα πολύ· σὺ ἐζωγράφισες ἐκείνη τὴν εὔμορφη ζωγραφίτσα ; εὖγε·) *Θετταλομάγγην*, (τὸ διήγημά σου «ἡ πρώτη μου μπεκάτσα» πολὺ καλόν· ἀλλὰ διατί τὸ ἔγραψες ; μήπως ἐνόμισες ὅτι ἐπρόκειτο περὶ διαγωνισμοῦ;) *Νεφελώδη Ψυχὴν* (δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λυπῆσαι δι' αὐτό· καιρὸν ἔχεις, ἡ εὐκαιρία εἰμπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ ἀργότερα καὶ νὰ ξεσπαθώσῃς μιὰ χαρά·) *Ναυτοποῦλαν τοῦ Μεσολογγίου, Προμηθέα Δεσμώτην* (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις·) *Μικρὰν Σμυρναίαν* (ποῦ ἐπηδοῦσεν ἀπὸ τὴν χαράν της, ὅταν ὁ πατέρας της τῆς ἔδωσε τὸ Σῆμα·) *Λευκὸν Ἴον* (καὶ χωρὶς νὰ εἶνε τυπωμένον τ' ὄνομά της εἰς τὴν ταινίαν, ἡ ἐξαδέλφη σου δικαιοῦται νὰ πάρῃ ψευδώνυμον· εἰπέ της ὅτι περιμένω·) *Στέμμα τῆς Ἑλλάδος* (ναί·) *Τζὼν Μποὺλλ, Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου* (ἔστειλα·) *Φουρνέλο* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅσα μοῦ γράφεις κ' εὐχαριστήθη πολύ·) *Χειμώνανθον* ([ΕΕ] ἡ μετάφρασίς σου ὡραιοτάτη·) *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας* ([ΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη·) *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιὰν* (ἔστειλα τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος»· ὅταν θὰ προκηρύξω διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, τότε θὰ ἴδῃς τοὺς ὅρους·) *Πνοὴν τοῦ Ζεφύρου* [ΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ καὶ ὡραῖα γράφεις·) *Ἀλκυονίδα* (τὰ ἔλαβα·) *Κρανάην* (ἔστειλα·) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* ([ΕΕΕ] εὔχομαι ὑγείαν κ' εὐτυχίαν εἰς τὴν νέαν διαμονήν· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν πλήρη στατιστικὴν τῶν Εὐσήμων·) *Μαρίαν Κ.-Χ.* (ὁ τόμος τοῦ 1895 τιμᾶται δρ. 3,50·) *Γαλαξίαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἰανουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

97. **Λεξίγριφος.**

Πάρε λάσπη, ἀντωνυμία,
Ἕνωσε τὰ δυὸ μαζί,
Καὶ θὰ κάμῃς μ' εὐκολία
Ποταμὸ στὴν Ἀττική.

Ἐστάλη ὑπὸ του Βρύχωνος.

98. **Συλλαβόγριφος.**

Εἶμ' ἕνα εὔμορφο πουλὶ
Καὶ μὲ θαυμάζουνε πολύ.
Ἀλλ' ὅμως ἐὰν ἔξαφνα
Μὲ κόψῃς σὲ δυὸ μέρη,
Ἓν ἄρθρον κ' ἓν ἐπίρρημα
Ὁ χωρισμός μου φέρει.

Ἐστάλη ὑπὸ του Τριπτολέμου

99. **Αἴνιγμα.**

Μεγάλα δείχνει τὰ μικρὰ
τ' ἀρσενικόν μου.
Καὶ τρώγεις, λῦτα, μιὰ χαρὰ
τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς του Κάμπου.

100. **Πυραμίς.**

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Προφήτην.
★ + ★ = Σῶμα στρατιωτικόν.
★ ★ + ★ ★ = Οὐράνιον σῶμα.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Κράτος εὐρωπαϊκόν.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαῖος ζωγράφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυσικᾶς.

101-103. **Λογοπαίγνια.**

1.— Ποία θάλασσα δὲν ἔχει φόβον νὰ ματιαχτῇ;
2.— Ποία πόλις εἶνε καμωμένη ἀπὸ ρυζι ;
3.— Ποία πόλις δὲν ψάλλει ;

Ἐστάλη ὑπὸ του Μικρου Ραφαήλ.

104. **Κρυπτογραφικόν.**

1 2 3 4 1 5 6 7 8	=	Ἀρχαῖος στρατηγός.
2 3 1 5 8	=	Χριστιανικὴ ἀρετή.
3 4 1 5 8	=	Σκεῦος.
4 8 5 4 8	=	Ἐπίθετον.
5 6 5 4 8	=	Ἐπίθετον.
6 5 7 1 3 7 8 5 8	=	Προσφιλές.
7 8 5 7	=	Χώρα.
8 2 3 7 8	=	Φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων.

105-109. **Μαγικὴ Συλλαβή.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις :

κῆπος, πτῶμα, νομάς, Δᾶτις, Κατάνη.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ταπεινὸ Γιασεμί.

110. **Ποικίλη Ἀκροστιχίς.**

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον Βασιλέα :

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Στρατηγὸς ἀρχαῖος. 4, Βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. 5, Ευρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 6, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. 7, Κράτος ευρωπαϊκόν. 8, Ἀρχαῖος Γραμαμτικός.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀννίβα του Καρχηδονίου.

111. **Φωνηεντόλιπον.**

ς - νς - ρστς - μνσθ - πρ - πτρς

Ἐστάλη ὑπὸ του Περσέως.

112. **Γρῖφος.**

r r r τὸν
r r r r μὲν τὸν τὸν
r r r ΠΑ 1, 2, μαι / μέλος
r r r r ὕεις τὸν τὸν
r r r τὸν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φαληρικῆς Αὔρας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων του φύλλου 51-52

558. Ἀστραχὰν (ἄστρα, χάν.) — 559. Νίκαια (Νῖ καὶ Α.) — 560. Ἀκτὶς - ἰκτίς. — 561. Μῦθος, θύμος, θυμός.

562.
Θ Ε Σ Π Ι Α Ι
Ε Ι Λ Α Μ
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α
Π Ε Υ Λ Α
Ι Λ Λ Υ Ρ Ι Α
Α Ι Ι Ι
Ι Μ Α Λ Α Ι Α

563.
ΕΛ — ΒΕ — ΤΙ — Α
ΒΕ — ΝΕ — ΤΟΣ
ΤΙ — ΤΟΣ
Α

564-565. 1, *Χωρίον*, χωρίων, Ὡρίων, ὁρίων, ὁρῶν, ὀρρόν, ὀρρός, ὄρος, πόρος, πόλος, *πόλις*. 2. *Πόλις*, πόλος, ὅλος, ἧλος, ηθος, ἔθος, *ἔθνος*.— 566. *Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι.* — 567-571. Τῇ ανταλλαγῇ διὰ τοῦ **καί** : *Νίκαια, καιρός, καινός, Φώκαια, ἄκαιρος.*— 573. Τῇ ανταλλαγῇ διὰ τοῦ Ι: *Ἄχαρις, κλαίω, ἁμαρτία, ἄσπιλος, πάλαι, ἱκανός.* Τἀντίθετα : Χαρίεις, γΕλῶ, ἁγΙότης, μιαΡός, ἀρτίΩς, ἀνίκαΝος = ΧΕΙΡΩΝ. — 574. *Οὐ σὺ μὲ λοιδωρεῖς ἀλλ' ὁ τόπος.* (Ους - εἰ - μέλι - Δωρὶς - α - Λὼτ - ὁ - πῶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια fantaisies πανταχόθεν.—Mlle Eugenie J. Pappadaki, rue Metroussée, Safet-Bey Han, Apart. No 4, Galata Constantinople. (E,18)

Ζητῶ τὸ ὄνομα τῆς *Κυματιζούσης Θαλάσσης* δι' ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν. Ἤλλαξα ψευδώνυμον.—*Ὡραία Λευκάς.* (E, 19)

Ἀνταλλάσσω carte-postales πανταχόθεν. — *Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος*, ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου, 49Α, Ἀθῆναι. (E, 20)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν.—Michel A. Simoudès, poste restante, Chio, Turquie. (E, 21)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 7.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος	» 4.—	Ἑξάμηνος	φρ. χρ. 4,50
Τρίμηνος	» 2,15	Τρίμηνος	φρ. χρ. 2,40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. **15**. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. **0,15**.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. **30** [φρ. **0,30**].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. **20** [φρ. **0,20**.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.— Τόμ. 12ος **Ἐν Ἀθήναις, 5 Φεβρουαρίου 1905** **Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 10**

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Οἱ Ὀττομάκοι, μετὰ βραχὺ συμβούλιον, εἶχαν εἰςχωρήσῃ εἰς τὸ δάσος, ὅπου φαίνεται ἦσαν αἱ κατοικίαι των. Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας εἶχαν ἐπιστρέψῃ μὲ ἄλλους δέκα συντρόφους των, καὶ ἦσαν ὅλοι φορτωμένοι μὲ κοντοὺς μυτεροὺς καὶ πασσάλους, τοὺς ὁποίους ἐσώρευσαν εἰς τὴν ἀκτήν. Ἔφυγαν πάλιν κ' ἔφεραν καὶ ἄλλους, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὕστερα.

Ἤρχισαν τότε νὰ κατεβαίνουν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ νά τους καρφόνουν εἰς τὴν κοίτην του, σχηματίζοντες ἓν ἡμικύκλιον, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶχεν ἓν ἄνοιγμα πρὸς τὸ σημεῖον ὅπου τὰ νερὰ ἦσαν βαθύτερα.

Εἰς τὴν στενὴν ἐκείνην δίοδον ἐτοποθέτησαν τὸν βρόχον διὰ τὸν καϊμάνον· ὁ βρόχος ἦτο κατεσκευασμένος ἀπὸ ἶνας *τούκουμ* καὶ ἦτο προσηρμοσμένος εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς νεαροῦ δένδρου, τὸν ὁποῖον εἶχαν λυγίσῃ, ἀλλὰ ὁ ὁποῖος ἔτεινε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατακόρυφον θέσιν του.

Ἀφοῦ ἐτελείωσαν γοργότατα αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ὄχθην, ἐξαιρέσει ἑνὸς καὶ μόνου, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ εἰς τὸ περίφραγμα κρυμμένος καὶ κρατῶν εἰς τὴν ἀγκάλην του ἕνα μικρὸν *πέκαρον*, δηλαδὴ ἕνα ἀμερικανικὸν κάπρον, ποῦ μυρίζει μόσχον.

— Πρόσεχε, Ἀλόνσε, εἶπεν ὁ ἰατρός. Μετ' ὀλίγον θὰ φθάσῃ ὁ λαίμαργος καϊμάνος.

— Καὶ θὰ ἔλθῃ νὰ πέσῃ σὰν ἠλίθιος μέσα εἰς τὸν βρόχον ;

— Ὁ πέκαρος, φίλε μου, εἶνε πρώτης τάξεως μεζές. Ἀκοῦς τώρα ; . . .

Ὁ μικρὸς ἀγριόχοιρος εἶχε βγάλῃ μίαν ὀξεῖαν κραυγήν. Ὁ Ἰνδὸς ποῦ τον ἐκρατοῦσε, τὸν ἐτσιμποῦσε δυνατὰ εἰς τὰ αὐτιὰ διὰ νά τον κάμῃ νὰ οὐρλιάζῃ.

Ὁ καϊμάνος ὅμως, ὁ ὁποῖος φαίνεται κἄτι εἶχεν ὑποψιασθῇ μὲ ἐκεῖνον τὸν φράκτην ποῦ δὲν ὑπῆρχε προηγουμένως, ἔμενε κρυμμένος εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ποταμοῦ. Ἡ λαιμαργία του ἐπέπρωτο νὰ νικήσῃ γρήγορα τὴν δυςπιστίαν του.

Πραγματικῶς, μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐφάνησαν τὰ νερὰ ποῦ ἐφούσκωναν ἐμπρὸς εἰς τὸν φράκτην. Ὁ λαίμαργος ἐπλησίαζεν, ἀλλὰ μὲ ἀπείρους προφυλάξεις καὶ χωρὶς νὰ φανερωθῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων.

Οἱ Ἰνδοὶ ἐκρατοῦσαν τὴν ἀναπνοήν των. Ὡπλισμένοι μὲ τὰ βαρέα ρόπαλά των, μερικοὶ μάλιστα μὲ πελέκεις καὶ μὲ γάντζους, ἐπερίμεναν τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ κατέβουν εἰς τὰ ρηχά. Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐστέκοντο ἄφωνοι, ἀλλὰ εἶχαν ἑτοιμάσῃ καὶ αὐτοὶ τὰ ὅπλα των διὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς Ὀττομάκους εἰς τὸ κινδυνῶδες ἔργον των.

«Φοβερὸν θέαμα παρουσίασε τότε ὁ καϊμάνος...» (Σελ. 73, στήλ. γ'.)

Ἔξαφνα ἐφάνη τὸ ρύγχος τοῦ καϊμάνου πλησίον τοῦ φράκτου. Τὸ θηρίον ἐστάθη διστάζον μίαν στιγμὴν ἀκόμη, καὶ κατόπιν ἐπῆγε νὰ τρυπώσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν ἄνοιγμα· ἀλλά, δὲν ἠμποροῦσε νὰ περάσῃ, ἔσπρωξε δυνατὰ καὶ ἐξερρίζωσε τοὺς πρώτους πασσάλους. Τὸ δένδρον ἀνεσηκώθη ἐξαφνικά, ὁ βρόχος ἔσφιξεν αὐτομάτως, καὶ τὸ ἀμφίβιον, συλληφθὲν εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τοῦ σώματος μὲ τὸ δυνατὸ ἐκεῖνο σχοινὶ τὸ ὁποῖον ἐσφίγγετο τριγύρω του, ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ ὕδωρ καὶ ἐσηκώθη εἰς τὸν ἀέρα.

Ὢ ! τί φοβερὸν θέαμα παρουσίασε τότε ὁ καϊμάνος, καθὼς ἦτο κρεμασμένος εἰς τὸ δένδρον . . . . Εἶχε μῆκος πέντε μέτρων, εἶχε τὰς γνάθους του ὡπλισμένας μὲ διπλῆν σειρὰν φοβερῶν ὀδόντων, ποῦ ἦσαν ἄσπροι καθὼς τὸ

ἐλεφαντόδοντον καὶ τριγωνικοί, εἶχε μίαν οὐρὰν τεραστίαν μὲ μεγάλα τραχύτατα λέπια. Ἐσπάραζε μανιωδῶς κ' ἔκαμνε τὸ δένδρον νὰ τρίζῃ, ἀγρίευε τὰ αἱματοβαμμένα μάτια του, τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν μὲ κιτρινωπὰς ἀστραπάς, ἐκρήμνιζε τοὺς πασσάλους μὲ τὴν δυνατήν οὐράν του, κ' ἔβγαζε κάτι μουγγρίσματα, τὰ ὁποῖα ὡμοίαζαν μὲ βροντὴν ἀκουομένην ἀπὸ πολὺ μακράν.

Οἱ Ἰνδοὶ εἶχαν ὁρμήσῃ ἐντὸς τοῦ περιφράγματος μὲ θριαμβευτικὰς ὡρυγάς, καὶ κραδαίνοντες μανιωδῶς τὰ ρόπαλα, τοὺς πελέκεις καὶ τοὺς γάντζους των· ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἐτινάσσετο μὲ περισσοτέραν λύσσαν. Ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τους συντρίψῃ μὲ τοὺς κτύπους τῆς οὐρᾶς του. . .

— Ἡ σειρά μας τώρα, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, καὶ ἐσκόπευσε μὲ τὸ τουφέκι του.

Ἐπερίμεναν νά τους δείξῃ ὁ καϊμάνος τὴν κοιλίαν του, καὶ τότε ἐπυροβόλησαν καὶ οἱ τρεῖς συγχρόνως. Τὸ θηρίον ἔκαμε τὸ τελευταῖον καὶ φοβερώτατον τίναγμά του, περιέστρεψε μανιωδῶς τὴν οὐράν του ἐπί τινας στιγμάς, ἀλλὰ κατόπιν ἐτεντώθη καὶ ἔμεινε κρεμασμένον εἰς τὸ δένδρον, ὡς ἀπηγχονισμένον.

Οἱ Ὀττομάκοι ἔκοψαν τὸ σχοινί. Ὁ καϊμάνος ἔπεσεν εἰς τὰ ρηχὰ τοῦ ποταμοῦ· τότε τὸν ἔσυραν εἰς τὴν ἀκτήν, καὶ ἀφοῦ τον ἐξεκοίλιασαν μὲ τους πελέκεις, ἤρχισαν ν' ἀνασκαλεύουν τὰ σπλάγχνα του.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμάς, ἕνας Ἰνδὸς ἐπρόσφερεν εἰς τὸν ἀτυχῆ μονόχειρα, ὁ ὁποῖος ἦτο ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν ἐξηπλωμένος εἰς τὴν αἰώραν του, τὸ κομμάτι τοῦ βραχιόνος του, τὸ ὁποῖον ὁ καϊμάνος εἶχε καταπίῃ ὁλόκληρον, σὰν νὰ ἦτο κουφετάκι.

— Ποῦ εἶνε ἡ καρδιά του; ἠρώτησεν ὁ πληγωμένος.

— Πάρε την! — εἶπεν ὁ Ἰνδός.

Καί τῳ ἐνεχείρισε τὴν καρδίαν τοῦ θηρίου, ἡ ὁποία ἔπαλλεν ἀκόμη, — τόσον ἰσχυρὰ εἶνε ἡ ζωτικότης ἐκείνων τῶν σαυροειδῶν ἀμφιβίων!

Ἀστραπὴ χαρᾶς ἔλαμψεν εἰς τὰ μάτια τοῦ μονόχειρος.

— Ἐπῆρα πίσω τὸ αἷμά μου! εἶπε.

Καὶ ἐδάγκασε λυσσωδῶς τὴν καρδίαν τοῦ θηρίου, ὡμὴν ὅπως ἦτο· καὶ ἤρχισε νά την μασσᾷ μὲ ζηλευτὴν ὄρεξιν. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΑΙ ΧΕΛΩΝΑΙ ΤΟΥ ΟΡΕΝΟΚΟΥ

Οἱ Ὀττομάκοι, εὐγνωμονοῦντες διὰ τὴν ἐπικουρίαν τῶν λευκῶν ἀνθρώπων, εὐηρεστήθησαν νὰ προσφέρουν εἰς αὐτοὺς ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν οὐρὰν τοῦ καϊμάνου, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ θεωροῦν ἐκλεκτὸν φαγητόν. Εἰς τοὺς Εὐρωπαίους ὅμως δὲν ἀρέσει καθόλου, διότι τὸ κρέας τοῦ καϊμάνου μυρίζει δυνατὰ μὲ ὁσμὴν μόσχου.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ, ἐξ ὀνόματος τῶν συντρόφων του, ἂν καί τους ηὐχαρίστησεν, ἠρνήθη ὅμως νὰ δεχθῇ τὸ δῶρον, πρὸς μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν τῶν Ἰνδῶν· τοὺς ἐπρόσφερε μάλιστα μίαν φιάλην ρῶμι, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν στιγμὴν ἄδειασαν ἐκεῖνοι οἱ μέθυσοι.

Τοὺς ἠρώτησεν ἔπειτα ἂν εἶχαν ἰδῇ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ νὰ περνᾷ ἕνα μονόξυλον μὲ Ἰνδοὺς ὡπλισμένους μὲ τουφέκια, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε τίποτε νὰ μάθῃ. Μονόξυλα ἀρκετὰ εἶχαν περάσῃ κατὰ τὰς τελευταίας δύο ἑβδομάδας, ἀλλὰ κανεὶς Ὀττομάκος δὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ ἂν οἱ ἐπιβάται των Ἰνδοὶ ἦσαν ὡπλισμένοι ἢ ὅπλοι. Ὅταν λοιπὸν εἶδαν οἱ ταξειδιῶται μας ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχουν ἄλλας πληροφορίας, ἄφισαν ἐκείνους τοὺς ἀγριανθρώπους νὰ ψήσουν μὲ τὴν ἡσυχίαν των τὸ τερατῶδες θήραμά των, ἔλυσαν τὰ πανιὰ τῆς λέμβου καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν ποταμοπλοΐαν των διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Μανιαποῦρε.

Ἐνῷ ἀρμένιζαν, συνήντησαν εἰς τὸν δρόμον των διαφόρους μικροὺς παραποτάμους, καθὼς καὶ μεγάλα τέλματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν συγκοινωνίαν μὲ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ.

Εἰς τὰ τέλματα ἐκεῖνα, ποῦ ἦσαν γεμάτα μὲ ὑδροχαρῆ φυτά, ἐφαίνοντο διάφορα πτηνὰ στεγανόποδα, τὰ ὁποῖα οἱ Ἱσπανοὶ ὀνομάζουν «κλαψιάρικα», διότι τὸ κελάδημά των ὁμοιάζει μὲ θρῆνον. Εἰς τὰς ὄχθας ἔτρεχαν κ' ἐπηδοῦσαν πολυάριθμα *καπιμπάρα*, τὰ ὁποῖα εἶνε τρωκτικὰ μεγάλα σὰν σκύλοι μὲ μαῦρον τρίχωμα, καὶ τὰ ὁποῖα λεηλατοῦν κυριολεκτικῶς τὰς φυτείας, ἀλλὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ὑπόληψιν ὡς θηράματα, διότι τὸ κρέας των εἶνε πολὺ τραχύ· ἐνεφανίζοντο κάπου-κάπου καὶ τὰ *γλίμπα*, μαρσυποφόρα ζῷα ὁμοιάζοντα μὲ κονίκλους, τὰ ὁποῖα ἔχουν μίαν σακκούλαν κάτω ἀπὸ τὴν γαστέρα των, ὅπου βάζουν τὰ μικρά των, διαχύνουν δέ, ὅταν καταδιώκωνται, μίαν ὀσμὴν τόσον δυσώδη ὥστε σταματοῦν ὄχι μόνον τοὺς κυνηγούς, ἀλλὰ καὶ τὰ λαγωνικά. Εἶνε μαῦρον καὶ σκληρὸν τὸ κρέας των, ἀλλ' οἱ Ἰνδοὶ οὔτε αὐτὸ περιφρονοῦν.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐνῷ οἱ ταξειδιῶται μας ἦσαν ἕτοιμοι νὰ κάμουν ἐπίθεσιν εἰς τὸ φαγητόν που εἶχαν ἑτοιμασμένον ἐντὸς τῆς λέμβου των, εἶδαν ἔξαφνα τὸν Γιαρουρῆν νὰ σηκόνεται ὀρθὸς καὶ μὲ γοργὴν κίνησιν νὰ κατεβάζῃ τὸ πανί.

— Τί τρέχει; τὸν ἠρώτησαν οἱ τρεῖς λευκοί.

— Ἐκεῖ. . . στὴν ἀκροποταμιά! . . .

Ἐκύτταξαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔδειχνεν ὁ Ἰνδός, καὶ εἰς μίαν ὄχθην χαμηλὴν καὶ ἀμμώδη, εἶδαν ποῦ ἐσύροντο μὲ κόπον καὶ ἀγῶνα, κάτι μεγάλα σώματα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὅτι ἔβγαιναν τότε ἀπὸ τὸν ποταμόν.

Ἦσαν τριάντα ἢ σαράντα χελῶναι, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ μεγαλείτερον εἶδος, διότι ἐμετροῦσαν τοὐλάχιστον δύο μέτρων μῆκος καὶ πλάτος 50 ἢ 60 ἑκατοστῶν. Τὰ κελύφη των εἶχαν ὑποπράσινον χρωματισμόν, ἀλλὰ μὲ μαύρας σκιάσεις.

— Εἶνε αἱ μεγάλαι χελῶναι, — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἀξίζει τὸ ψητό των τὸν κόπον νά το δοκιμάσωμεν.

— Μά. . . βλέπω καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο εἶδος, που λέγονται *καρέτο*, εἰς ἐκείνην τὴν ἀμμουδιά! — εἶπεν ὁ ἰατρός.

Πραγματικῶς, ὀλίγον μακρύτερα, ἐπάνω εἰς ἕνα *πάγκον*, ἐφαίνοντο καὶ ἄλλαι χελῶναι μικρότεραι, ἀλλὰ μὲ ὡραιότερον κέλυφος. Ἦτο βαθύτερον τὸ χρῶμά των, ἐστιγμένον μὲ κοκκινωπὰ ἀκανόνιστα στίγματα, ἀλλὰ τὰ κελύφη των ἦσαν σχηματισμένα ἀπὸ δεκατρία ἐλάσματα βαλμένα ἐπάνω, καὶ δώδεκα κάτω. Ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐξάγεται ἡ ταρταρούγα, ἡ ὁποία χρησιμεύει διὰ νὰ κατασκευάζουν οἱ ἄνθρωποι διάφορα κομψοτεχνήματα.

— Μά. . . τί κάμνουν ἐκεῖ ὅλες αὐτὲς αἱ χελῶνες; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Θάπτουν τὰ αὐγά των! ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Πάμε νὰ μαζεύσωμε νὰ κάμωμε μιὰ ὀμελέττα!

Ὁ Γιαρουρῆς εἶχε πιάσῃ κι' ὅλας τὰ κουπιὰ καὶ διηύθυνε τὴν λέμβον ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὴν ὄχθην. Αἱ χελῶναι ὅμως ἦσαν ἄγρυπνοι, καί, μόλις εἶδαν τοὺς ἐχθρούς, ἔκαμαν ἀπελπιστικὰς προσπαθείας καὶ κατώρθωσαν νὰ φθάσουν ἕως τὸν ποταμόν, ὅπου ἀμέσως ἐβυθίσθησαν.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Θὰ φᾶμε τὰ αὐγά των.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν ὄχθην, ἔσπευσαν ν' ἀποβιβασθοῦν, ἀλλὰ ὁ Ἀλόνσος, πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν, δὲν εἶδε κανένα αὐγό.

— Μὰ ποῦ εἶνε τὰ αὐγά; ἠρώτησεν.

— Μέσα στὴν ἄμμο, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ· ἀλλὰ δὲν σ' ἔχω ἄξιον νά τα εὕρῃς. Μόνον οἱ Ἰνδοὶ τα καταφέρνουν καὶ τ' ἀνακαλύπτουν.

— Ἔχουν ἀφίσῃ βέβαια κανένα σημάδι ἐκεῖ που τα ἔθαψαν. . .

— Ἀπολύτως κανένα, ἐξάδελφέ μου· εἰμπορεῖς καὶ μόνος σου νὰ βεβαιωθῇς γι' αὐτό.

Ὁ Ἀλόνσος ἤρχισε νὰ περιτρέχῃ τὴν ὄχθην πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν, ἀλλὰ δὲν εὗρῆκε κανὲν σημάδι που νά του δείξῃ ποῦ ἦσαν κρυμμένα τὰ αὐγά. Ὁ Γιαρουρῆς τον ἐκύτταζε κ' ἐχαμογελοῦσε μὲ πονηρίαν.

— Ἄ! μὰ αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια! ἐφώναζεν ὁ νέος πολὺ δυσηρεστημένος, ἐνῷ ἔψαχνε καὶ ἀνεσκάλευε τὴν ἄμμον, ἀλλὰ χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα.

— Ἡ σειρά σου τώρα, Γιαρουρῆ, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἂν περιμείνωμεν νά τα εὕρῃ ὁ ἐξάδελφός μου, οὔτε αὔριον δὲν θὰ φᾶμε ὀμελέττα.

Ὁ Ἰνδὸς ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ βαδίζῃ εἰς τὴν ὄχθην μὲ ταχὺ βῆμα, εἰς τὴν μύτην τῶν ποδῶν του, ἀλλὰ μὲ ἀνήσυχα βλέμματα. Ἔξαφνα ἔσκυψεν, ἤρχισε ν' ἀνασκάπτῃ τὴν ἄμμον καὶ ἐξέθαψε ἕνα μικρὸν σωρὸν ἀπὸ στρογγυλὰ αὐγά, ὀλίγον μεγαλείτερα ἀπὸ τὰ αὐγὰ τῆς κόττας, θαμμένα εἰς βάθος ὀκτὼ ἕως δέκα ἑκατοστομέτρων.

— Μά, ἐγὼ δὲν εἶδα κανένα ἴχνος ἐπάνω σ' αὐτά! εἶπεν ὁ Ἀλόνσος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰνδόν.

— Αἱ χελῶνες, σοῦ το εἶπα, δὲν ἀφίνουν ἴχνη, ἀλλὰ ἰσοπεδόνουν τὴν ἄμμον μὲ πολλὴν προσοχήν, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ κανεὶς κ' εὕρῃ τὰ αὐγά των.

— Καὶ πῶς τα εὑρίσκουν ἔπειτα;

— Αὐτὸ πειά, δέν το γνωρίζω. . . μὰ κύττα! . . . Τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἴχνος; — ἠρώτησε, δεικνύων εἰς τὴν ἄμμον μίαν κοιλότητα, ἡ ὁποία εἶχε τὸ σχῆμα ἰχθύος, ἀλλὰ ἦτο ὀλίγον στρογγυλευμένη.

(Ἕπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Ἀλμ. Σαλγάρη].

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

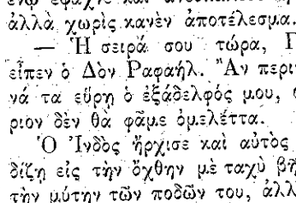

Ἀθῆναι γρήγορα θὰ ἰδοῦν πάλιν εὐτυχεῖς καὶ ὡραίας ἡμέρας, ποῦ θὰ ὑπενθυμίζουν τὰς ἀλησμονήτους ἐκείνας τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. . . Τὸ Πάσχα θὰ συγκροτηθῇ ἐδῶ διεθνὲς Ἀρχαιολογικὸν Συνέδριον. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, οἱ σοφοὶ καὶ διάσημοι ἀρχαιολόγοι θὰ συνέλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ ἡ πρώτη συνεδρίασις ξεύρετε ποῦ θὰ γίνῃ; Ἐπάνω εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, μέσα εἰς τὸν Παρθενῶνα, δηλαδὴ εἰς τὸ σημαντικώτερον κ' ἐνδοξότερον μνημεῖον ἐξ ὅσων ἐσπούδασεν ἢ θὰ σπουδάσῃ ποτὲ ἡ Ἐπιστήμη των! Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, ὡς πρόεδρος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, ἡ ὁποία προσκαλεῖ τοὺς σοφούς, θὰ κηρύξῃ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συνεδρίου ἐπισήμως, καὶ ἡ πρώτη αὐτὴ συνεδρίασις, ἡ συνάθροισις τόσων ἐξόχων προσκυνητῶν καὶ λάτρεων τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἐντὸς τοῦ ἀθανάτου μνημείου, θὰ εἶνε τῳόντι μία ἀπὸ τὰς μεγαλοπρεπεστέρας, τὰς ὡραιοτέρας καὶ συγκινητικωτέρας τελετάς, ἀπὸ ὅσας ἔγιναν ποτὲ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ μόνον. Πολλαὶ ἑορταὶ θὰ γίνουν πρὸς τιμὴν τῶν σοφῶν ξένων, καὶ πολλὰ ὡραῖα θεάματα μᾶς ἐπιφυλάσσονται. Καὶ τὸ κορύφωμα ὅλων θὰ εἶνε μία παράστασις τῆς «Ἀντιγόνης» τοῦ Σοφοκλέους, εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

Ὅσοι ἔτυχε νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν παράστασιν τῆς «Ἰφιγενείας» τοῦ Ζὰν Μωρεάς, ἡ ὁποία ἐδόθη ἐν ἀπόγευμα εἰς τὸ Στάδιον, ἐνθυμεῖσθε τί ἐντύπωσιν ἔκαμε, τί φρενίτιδα ἐνθουσιάσμοῦ ἐπροκάλεσεν ἡ τραγῳδία τοῦ Εὐριπίδου, — μολονότι εἰς ξένην γλῶσσαν μεταφρασμένη καὶ ὑπὸ ξένων ἠθοποιῶν ἑρμηνευομένη, — μόνον καὶ μόνον διότι τὸ ἔργον ἦτο ἑλληνικὸν καὶ παριστάνετο περίπου κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον παριστάνοντο τὰ δράματα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα: δηλαδὴ εἰς τὸ ὕπαιθρον, τὴν ἡμέραν, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, μὲ σκηνογραφίαν αὐτὴν τὴν ἀττικὴν φύσιν, αὐτὸν τὸν ἀττικὸν οὐρανόν! Ἡ ἐντύπωσις ἀπὸ τὴν σχεδιαζομένην παράστασιν τῆς «Ἀντιγόνης» τοῦ Σοφοκλέους θὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα. Πρῶτον διότι θὰ δοθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ πρωτοτύπου, εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικήν. Δεύτερον διότι θὰ τὸ παραστήσουν ἕλληνες ἐρασιτέχναι, ἄνθρωποι δηλαδὴ φύσει ἱκανοὶ νὰ ὑποδυθοῦν πρόσωπα ἀρχαίας τραγῳδίας, νὰ διερμηνεύσουν, νὰ παρουσιάσουν μὲ τὴν ἁρμονίαν τῆς φωνῆς των καὶ μὲ τὴν πλαστικότητα τῶν σωμάτων των τὸ ἀρχαῖον κάλλος, τὴν ἀρχαίαν μεγαλοπρέπειαν.

Ὅσον διὰ τοῦτο, εἰμποροῦμεν νὰ καυχώμεθα. Εἴδαμεν ἀρχαίας τραγῳδίας παριστανομένας ἀπὸ ξένους ἠθοποιοὺς μεγάλους. Καὶ εἴδαμεν ἀρχαίας τραγῳδίας παριστανομένας ἀπὸ ἠθοποιοὺς ἕλληνας. Οἱ ἰδικοί μας ἠθοποιοί, ἂν καὶ ὀλιγώτερον φημισμένοι ἀπὸ τοὺς ξένους, ἐφάνησαν ἀσυγκρίτως ἀνώτεροι. Ἀκριβῶς διότι εἶνε Ἕλληνες. Ἀκριβῶς διότι, ὡς Ἕλληνες, αἰσθάνονται περισσότερον ἀπὸ κάθε ξένον τὸν ἀρχαῖον ἑλληνισμὸν καὶ εἶνε ἱκανοὶ νά τον διερμηνεύουν. Διὰ τοῦτο ἡ παράστασις τῆς «Ἀντιγόνης» εἰς τὸ Στάδιον, ὡς παράστασις καθ' ὅλα ἑλληνική, θὰ εἶνε πολὺ ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν παράστασιν τῆς γαλλικῆς «Ἰφιγενείας». Καὶ τοὺς ἰδικούς μας καὶ τοὺς ξένους, θά τους συγκινήσῃ βαθύτερα. Καὶ θὰ εἶνε μία ἀπόλαυσις σπανία, μία ἡμέρα μοναδική, γεμάτη ὡραιότητα καὶ δόξαν καὶ ὑπεργφάνειαν.

Ἐκτὸς τῆς παραστάσεως τῆς «Ἀντιγόνης» γίνεται σκέψις νὰ ἐκτελεσθῇ, εἰς τὸ Στάδιον ἐπίσης, καὶ ὁ Ὕμνος τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ἀρχαία ἐκείνη μουσική, ἡ ὁποία εὑρέθη, καθὼς γνωρίζετε, πρό τινων ἐτῶν εἰς τοὺς Δελφούς. Χορὸς ἀπὸ πολλὰ πρόσωπα, χίλια λέγουν, θὰ ψάλλῃ τὰς ἀθανάτους στροφὰς πρὸς τὸν θεὸν τοῦ Φωτός. Πραγματικῶς θὰ εἶνε κάτι τι ὡραῖον!

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι πολλὰ καὶ σπουδαῖα θὰ γίνουν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου. Κ' αἱ Ἀθῆναι θὰ παρουσιάσουν πάλιν ἀσυνήθη κίνησιν καὶ ζωήν, ἐκ τῆς συρροῆς ξένων καὶ ὁμογενῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας καὶ θὰ ἔλθουν εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀθηνᾶς νὰ ζήσουν ὀλίγας ἡμέρας γεμάτας ἀπὸ ἀρχαῖον ἰδανικόν. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ Πάσχα θὰ ἴδωμεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν νεαρῶν φίλων τῆς «Διαπλάσεως», οἱ ὁποῖοι μένουν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἔχουν εὔκολα τὰ ταξείδια, δὲν θὰ λείψουν βέβαια νὰ κάμουν ἕνα ταξειδάκι, τὸ ὁποῖον θά τοις ἀφίσῃ ἀνεξαλείπτους ἐντυπώσεις. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐλογάριαζαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς Ἀθήνας τὸ καλοκαῖρι, καλὰ θὰ κάμουν νά 'τας ἐπισκεφθοῦν ὀλίγον ἐνωρίτερα: τὴν Ἄνοιξιν. Τὸ Ἀρχαιολογικὸν Συνέδριον ἀξίζει μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸν κόπον διὰ νὰ βιασθῇ κανεὶς καὶ ἐν ἀνάγκῃ... νὰ βιάσῃ ὀλίγον τοὺς γονεῖς του. Ἀλλὰ ὄχι πάλιν καὶ μὲ μεγάλην ἐπιμονήν, διότι, ἂν οἱ γονεῖς δὲν εὐκολύνωνται ἔξαφνα καὶ δὲν συγκινοῦνται, καὶ δὲν θέλουν νὰ ταξειδεύσουν τὴν ἄνοιξιν, ὑπάρχει κίνδυνος νά τους θυμώσῃ ὁ μικρὸς ἐπίμονος τόσον πολύ, ὥστε νὰναβάλουν διὰ τιμωρίαν καὶ τὸ ταξεῖδι τοῦ καλοκαιριοῦ...

Ὅσοι ὅμως δὲν ταξιδεύουν ποτέ; Ἐ, αὐτοὶ θἀρκεσθοῦν μὲ τὰς περιγραφὰς τῶν ἀθηναίων χρονογράφων. Κ' ἐγὼ θὰ προσπαθήσω νά τους εὐχαριστήσω ὅσον εἰμπορῶ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ

Πῆρε χαρούμενη στὸ χέρι της
Τὸ καλαμόπλεκτο πανέρι της
Κι' ἀνέβηκε γοργά, τρεχάτη
Στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ τὴν πράσινη,
Ποὺν' ἀνθολούλουδα γεμάτη.

Ὅλους τοὺς θάμνους τοὺς ἐγύρισε
Ἔκοψε κι' ἄνθη καὶ τα μύρισε,
Ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, φύλλ' ἀπ' τὴ φτέρη,
Ἐστόλισε καὶ τὰ μαλλάκια της
Ἐγέμισε καὶ τὸ πανέρι.

Τὸ σπίτι της ἐμοσχοβόλησε
Καὶ τάνθογυάλι της ἐστόλισε
Κ' εἶπε μὲ μάτια δακρυσμένα:
«Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ, ποῦ ἔπλασες
Τ' ἄνθη τ' ἀγροῦ τὰ πλουμισμένα.»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ ἄσχημα. Πεῖσμα τὰ ζωάκια, κακία καὶ ὁ δάσκαλος! Ἔβλεπεν ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ὅτι οἱ γονεῖς ἔστελναν τακτικὰ τὰ μικρά των εἰς τὸ σχολεῖον, κ' ἔλεγε ἀπὸ μέσα του:

— Μοῦ ἔχουν ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην οἱ γονεῖς των... Λοιπόν, αὐστηρότης ὅσο πέρνει!

Τὸ ἐπαράκαμνε ὅμως στὴν αὐστηρότητα, καὶ γι' αὐτὸ τὰ ζωάκια ἦσαν πολὺ κακιωμένα, καὶ ὅσον ἐπήγαιναν καὶ ἀγρίευαν.

Ἕνα πρωΐ... (ἐκεῖνο τὸ πρωὶ φαίνεται πῶς ἔκαμνε πολλὴ ζέστη, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα), εἶχαν παραγίνῃ καὶ αὐτά. Ἡ μισὴ τάξις ἐκοιμώτανε, ἡ ἄλλη μισὴ ἐχασμουριώτανε καὶ δὲν ἐπρόσεχε στὸ μάθημα. Φαντάζεσθε πιὰ τὸν θυμὸ καὶ τὸ κακὸ τοῦ κυρίου καθηγητοῦ.

«Ἦτον ὁ ἀρχηγὸς σ' ὅλα τὰ παιγνίδια.»

— Ἂν ὁ μικρὸς Λεονταράκης, εἶπεν ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, — ἂν ὁ καλὸς μας Λεονταράκης ἀποφασίσῃ καὶ καταδεχθῇ νὰ προσέχῃ εἰς τὴν παράδοσιν, ἴσως ἔλθῃ καμμία μέρα καιρὸς νὰ μάθῃ, ὅτι δύο καὶ δύο δὲν κάμνουν οὔτε πέντε οὔτε τρία, ὅπως φαίνεται ὅτι ὑποθέτει...

Ὁ Λεονταράκης ἐμούγγρισε κάπως μουγγά.

Ἀλλὰ ὁ δάσκαλος εἶπε πάλιν μὲ μιὰ φωνὴ πιὸ ἄγρια καὶ κακιά:

— Ἀλλά, διὰ νὰ μήν τα ξεχάσῃ αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ διὰ νά του ἐντυπωθοῦν καλλίτερα στὸ μυαλό, θά τον παρακαλέσω νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ μὴ σχολάσῃ τὸ μεσημέρι, ἀλλὰ νὰ καθήσῃ ἐδῶ καὶ νά μου κάμῃ αὐτὰ τὰ εἴκοσι προβληματάκια τῆς Προσθέσεως!

Λοιπόν, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἦτο Σάββατον, καὶ μάθημα δὲν εἶχαν τὸ ἀπόγευμα. Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἤξευρε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Λεονταράκης ἦτον ὁ ἀρχηγὸς 'ς ὅλα τὰ παιχνίδια. Ἡ τιμωρία λοιπὸν ἦτο παρὰ πολὺ αὐστηρά· τὸν ἐπείραζεν ἐκεῖ ποῦ τον ἐπονοῦσε, τὸν καϊμένο τὸν Λεονταράκη.

Δὲν ἦταν ὅμως τὸ παιδὶ τῆς Λεονταρίνας ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ εὔκολα τὰ χάνουν αὐτά. Ἔμεινε στὴ θέσι του, χωρὶς νὰ βγάλῃ τσιμουδιά, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἐπῆραν τὲς σάκκες των κ' ἔφευγαν, κ' ἕνας-ἕνας, καθὼς ἐπερνοῦσε ἀπὸ κοντά του, τοῦ ἐπετοῦσε καὶ κανένα λογάκι:

— Οὔ! τί 'ντροπή!..

— Δέν το σκᾶς, ναρθῇς μαζί μας;

— Χωρὶς ἐσένα, παιχνίδι δὲν γίνεται!

— Κρῖμα σ' ἐσένα, καϊμένε!

— Καί σε λένε καὶ Λεονταράκη!

Ὅλο τέτοια τοῦ ἔλεγαν. Αὐτὸς ὅμως, τσιμουδιά! Ἐκαμονότανε, πῶς ἔκαμνε ἀθροίσεις στὴν πλᾶκά του, καὶ δέν τους ἀπαντοῦσε. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποὺ ἐπερνοῦσε δίπλα του ὁ Ἀλεπουδάκης, ἐσήκωσε τὴν πλᾶκά του ὁ Λεονταράκης μὲ τρόπον, διὰ νὰ μή τον καταλάβῃ ὁ δάσκαλος, καὶ τού την ἔδειξε.

Δὲν εἶχεν ἀριθμοὺς ἡ πλᾶκα, ἀλλὰ κάτι μεγάλα γράμματα, ποῦ ἐγράφανε:

«ΝΑ ΜΕ ΚΑΡΤΑΙΡΑΤΕ, ΔΑΙΝ Θ' ΑΡΓΙΣΟ!»

Ὁ Ἀλεπουδάκης ἐκατάλαβεν ἀμέσως· τοῦ ἐμισόκλεισε τὸ μάτι, κ' ἔφυγε σοβαρὸς-σοβαρός, ὁ κατεργαράκος! — μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Εἶνε ὠφέλιμον νὰ μεταχειρίζεται τις ἅπαξ ἢ δὶς τῆς ἑβδομάδος ἄρτον *π.λήρη*, δηλαδὴ περιέχοντα καὶ πίτυρον. Ὁ μελαψὸς ἄρτος, καὶ μάλιστα ὁ περιέχων καὶ ὀλίγην σύκαλιν, εἶνε θρεπτικώτερος καὶ ἀναψυκτικώτερος τοῦ λευκοῦ.

★

Μὴ τρώγετε πολὺ νωπὸν τὸν ἄρτον, μόλις ἐξαχθῇ ἀπὸ τὸν κλίβανον, διότι τότε εἶνε βαρὺς καὶ δὲν χωνεύεται εὐκόλως.

[Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας».]

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἦτο τόσον κουραρασμένη, ὥστε δὲν ἐσηκώθη νὰ πάρῃ τὸ γάλα της εἰς τὴν τραπεζαρίαν· τὸ πρωΐ. Καὶ ἡ λοιπὴ οἰκογένεια κατέβη κάτω πολὺ ἀργά. Δι' αὐτὸ ὁ κ. Μάρσαλ, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ κάποιον νὰ συναντήσῃ εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τοῦ Λονδίνου, ἐξῆλθε πολὺ ἐνωρὶς καὶ ἄφισεν ὅλην τὴν φροντίδα τῆς ἐπιπλήξεως καὶ τῶν νουθεσιῶν εἰς τὴν γυναῖκά του...

Κανὲν ἀπὸ τὰ κορίτσια δὲν εἶχεν ὄρεξιν διὰ μάθημα, καὶ ἡ μὶς Δάλυ προθύμως ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν τριῶν μικροτέρων καὶ τα ἔβγαλε περίπατον. Εἶχαν δὲ μιὰ χαρὰ καὶ αἱ τέσσαρες, ποῦ δὲν ἦτο μαζί των ἡ Δωροθέα! Διότι αὐτὴ ποτὲ δὲν ἐπέτρεπε νὰ στέκωνται καὶ νὰ κυττάζουν τὰ ὡραῖα πράγματα εἰς τὰς βιτρίνας τῶν ἐμπορικῶν· τὸ εὕρισκεν ἀναξιοπρεπές! Ἡ Ἐβελίνα ἐπῆγεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα της, ἐτράβηξε μίαν πολυθρόναν κοντὰ στὸ τζάκι, ἐξηπλώθη ἀναπαυτικά, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη...

Ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαριωρὴ ἦσαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης. Ἡ πρώτη δὲν εἶχε πάθῃ τίποτε ἀπὸ τὴν χθεσινὴν τρέλλαν της· ἡ δευτέρα ὅμως, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τόσον δυνατὴν κρᾶσιν, εἶχε κεφαλόπονον καὶ πονόλαιμον, ἀλλὰ ἔκαμνε τὰ δυνατά της διὰ νὰ το κρύψῃ.

Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ἡ Μαριάννα.

— Ἐσηκώθηκε ἡ μαμμά; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα. Τοὐλάχιστον εἶνε στὸ δωμάτιόν της ἀκόμη.

— Ἀρχίζει καὶ ὑποχωρεῖ! παρετήρησεν ἡ Δωροθέα.

Ἐσιώπησαν ὀλίγας στιγμάς, κ' ἔξαφνα ἡ Μαριάννα εἶπε:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ κάμνῃ παράπονα ἡ μαμμὰ σὲ ἄλλους, ἐνῷ διαρκῶς λέγει ὅτι εἶνε εὐχαριστημένη μ' ἐμᾶς!

— Δὲν βλέπω τὶ ἀφορμὴν ἔχει νὰ κάμνῃ παράπονα! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Ἐμεῖς ὅ,τι μποροῦμε τὸ κάμνομεν διὰ νὰ εἴμεθα ὅλοι εὐτυχεῖς, καὶ τὴν ὑπακούομεν ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὸν πατέρα μας.

— Καὶ ὅμως αὐτὴ κάμνει παράπονα! ἐπανέλαβεν ἡ Μαριάννα.

— Κ' ἐσὺ πῶς το ξέρεις; ἠρώτησεν ἡ Μαριωρή.

— Νά! ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα, μετά τινος δισταγμοῦ· ἐπῆγα εἰς τὸ σαλονάκι της νὰ ζητήσω ἕνα κομμάτι χαρτὶ τοῦ γραψίματος, καὶ κάτω... ὄχι, στὸ καλαθάκι μὲ τὰ παληόχαρτα — ηὗρα αὐτὸ τὸ κομμάτι ἀπὸ ἕνα γράμμα.

Αὐτὸ δὲν ἦτο ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια, διότι ἡ Μαριάννα εἶχε σκαλίσῃ ἐπίτηδες

στὸ τραπέζι τῆς μητριᾶς της, καὶ εἶχεν εὕρῃ τὸ γράμμα ἐκεῖνο εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον τῆς κυρίας Μάρσαλ, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ ἀκλείδωτον.

Ἡ Δωροθέα ἐπῆρε τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὴν Μαριάνναν, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὶ ἔκαμνε, διότι πραγματικῶς εἶχε τόσον εὐθὺν χαρακτῆρα ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ καθήσῃ καὶ νὰ διαβάσῃ ξένην ἐπιστολὴν σκοπίμως, ἡ δὲ Μαριωρὴ ἐδιάβαζεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν της.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔγραφε:

«... Καὶ τώρα ἂς ἔλθωμεν εἰς ὅσά μου γράφεις διὰ τὰ κορίτσια. Ἐγὼ πάντοτε εἶχα τὴν γνώμην ὅτι ἦσο παραπολὺ αἰσιόδοξος καὶ δὲν ἐξετίμας δεόντως τὰς δυσχερείας, τὰς ὁποίας ἔμελλες νὰ συναντήσῃς· τώρα ὅμως ποὺ ἤρχισαν αὐταὶ νὰ ἐμφανίζωνται ἐνώπιόν σου, δὲν πρέπει νὰ χάσῃς τὴν ὑπομονήν καὶ τὸ θάρρος. Μὴ λησμονῇς ὅτι ἔχεις νὰ ἀντιπαλαίσῃς ἐναντίον τῆς ἐπιρροῆς, ἡ ὁποία ὀφείλεται εἰς τὴν πολυετῆ παραμέλησίν των. Ἡ θεωρία σου ὅτι πρέπει νὰ ὑποχωρῇς εἰς τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα εἶνε πολὺ καλή, ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἐννοεῖται· πρέπει ὅμως νὰ μὴ λησμονῇς ὅτι ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται ἐπουσιώδες καὶ ἀσήμαντον εἰς ἡμᾶς τοὺς μεγάλους, καὶ ἀπαιτεῖ προσεκτικὴν ἔρευναν διὰ νὰ εὑρεθῇ τὶ πρέπει νὰ παραβλέπῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ παίσματά των καὶ τὶ ὄχι. Γνωρίζεις καὶ πάντοτε σοῦ το ἔλεγα ὅτι πρώτη σου ἔλλειψις, εἰς τὰ ζητήματα τῆς διδασκαλίας τῶν παιδιῶν, ἦτο ὁ φόβος σου μήπως πληγώσῃς τὴν εὐαισθησίαν των. Ἐγὼ μᾶλλον τὴν ἀποδίδω εἰς ἀδυναμίαν τοῦ χαρακτῆρός σου, εἰς ἐνείδος μικροψυχίας, ἡ ὁποία σε κάμνει ν' ἀποφεύγῃς νά τα δυσαρεστήσῃς. Ἔχεις ἄδικον ὅμως· διότι, ἐφ' ὅσον εἶσαι σταθερὰ καὶ συνεπὴς εἰς τοὺς λόγους σου, εἰμπορεῖ νά τα θυμώσῃς, ἀλλὰ αἱ ἐπιπλήξεις σου θὰ πιάσουν τόπον. Νὰ σέβεσαι τὴν εὐαισθησίαν των, ἐννοεῖται, ἀλλὰ μήν την τυλίγῃς καὶ μὲ τὰ βαμβάκια! Δὲν θ' ἀργήσω νὰ ἔλθω αὐτοῦ, νὰ μείνω μαζί σας ὀλίγον, καὶ τότε θὰ μελετήσω τὸν χαρακτῆρα τῶν κοριτσιῶν, κ' ἐλπίζω κάτι νὰ κάμωμεν μαζὶ διὰ τὸ καλόν των. Βλέπεις, ὅπως ὁ γάτος τῆς γερμανικῆς παροιμίας δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὸ ποντικοκυνηγί του, ἔτσι κ' ἡ γρηᾶ-δασκάλα τὰς δασκαλικάς της νουθεσίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Δωροθέαν...»

Ἐδῶ τὸ χαρτὶ ἦτο κομμένον. Ἡ Δωροθέα εἶχε γίνῃ κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμόν της.

— Εἶνε ἀπὸ τὴν μητέρα της, ὑποθέτω, εἶπε. Ὥστε ἔρχεται κ' ἐκείνη νὰ βοηθήσῃ νά μας βάλουν γνῶσιν... Ἀλήθεια! δέν το ἐπίστευα ποτὲ πῶς ἡ μαμμὰ θὰ ἔκαμνε παράπονα σὲ ξένους γιὰ μᾶς, καὶ τώρα αὐτὴ ἡ γυναῖκα τὴν συμβουλεύει νὰ μήν την μέλῃ καθόλου γιὰ τὰ αἰσθήματά μας.

— Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶχα πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν χαρακτῆρά της, εἶπεν ἡ Μαριωρή, καί, ὡς βλέπεις, Δωροθέα μου, εἶχα δίκαιον. Ἐπροσπαθοῦσε νὰ φαίνεται φίλη μας, ἐγὼ ὅμως τὴν ἐκαταλάβαινα. Τώρα, ἴσως, θ' ἀκοῦς καλλίτερα τὴν ἰδικήν μου γνώμην παρὰ τὴν ἰδικήν της.

— Δὲν εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα αὐτό, αἴ;

— ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριάννα. Ἀπὸ τώρα, θά μας βασανίζῃ ὅσο μπορεῖ, κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα θά την βοηθῇ...

— Ὁ πατέρας δὲν θά το ἐπιτρέψῃ! ἀπήντησεν ἡ Μαριωρή.

— Ἴσως κι' αὐτὸς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κάμῃ τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Ἡ μητέρα τῆς μαμμᾶς εἶνε, ξέρετε, ἡ πεθερά του, καὶ ἀπ' ὅσα ἐδιάβασα ξέρω ὅτι ὅλες αἱ πεθερὲς εἶνε πολὺ κακὲς καὶ κυβερνοῦν ὅλο τὸ σπίτι ὅπως θέλουν...

— Ἂν το ἤξερε ὁ μπαμπᾶς πῶς εἶνε πεθερά του, ἴσως δὲν θά την ἄφινε νὰ ἔλθῃ! ὑπέλαβεν ἡ Μαριάννα.

— Δὲν μπορεῖ παρὰ νά το ξέρῃ, — γιὰ μᾶς ἡ μαμμά!... Ηηγαίνω κι' ὅλας νά τῆς το 'πῶ ἀμέσως.

Ἡ Μαριάννα ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νά την θερμοπαρακαλῇ νὰ μήν το εἰπῇ καὶ ἡ Μαριωρὴ εἶπεν ὅτι ὄφελος κανένα δὲν θὰ ἔβγαινε, παρὰ μόνον ὅτι θὰ δυσηρεστεῖτο πολὺ ἡ μαμμά.

Ἡ Δωροθέα ἐσκέφθη.

— Ἐννοεῖται! θά την κάμῃ ἄνω-κάτω...

— Εἶνε κι' ὅλας ἄνω-κάτω, μ' αὐτά ποὺ ἔγιναν χθές, ἐπρόσθεσε μὲ λυγμοὺς καὶ δάκρυα ἡ κυρίως ἔνοχος. Καί την πιάνουν τὰ νεῦρά της, καὶ δὲν κοιμᾶται, κι' ὁ καϊμένος ὁ μπαμπᾶς εἶνε τόσο λυπημένος, ἅμα αὐτὴ κακονυχτίσῃ.

— Δὲν ἠμπορῶ ὅμως νὰ ὑποκρίνωμαι, εἶπεν ἡ Δωροθέα, καὶ μιὰ μέρα θά το μάθῃ. Εἶνε κρῖμα, ἴσως, νὰ τῆς το 'πῶ σήμερα καὶ νά την συγχύσω ἀφοῦ μάλιστα τίποτε δὲν ὠφελεῖ ἂν το μάθῃ. Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ δικαιολογηθῇ, διότι δὲν εἶχε καμμιὰ δουλειὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ κάμνῃ παράπονα γιὰ μᾶς σὲ μιὰ ξένη. Θὰ δυσαρεστηθῇ ὅμως ἅμα ἰδῇ ὅτι ἐμεῖς ἀνεκαλύψαμεν τὴν διπροσωπίαν της, καί, φυσικά, ἡ ἀμοιβαία ἀνοχή ποὺ ἔχομεν ἕως τώρα πολὺ θὰ κλονισθῇ... Μὴν κλαῖς, Μαριάννα· μὴ δείχνῃς ἔτσι καὶ σὺ ἀδυναμίαν χαρακτῆρος, ὅπως ἡ μαμμά...

«Ἡ Δωροθέα ἀνεκάθησε ταραγμένη.» (Σελ. 77, στήλ. β'.)

Δὲν ἐκοπίασαν καὶ παραπολὺ αἱ ἄλλαι δύο διὰ νὰ νικήσουν τοὺς ἐνδοιασμοὺς τῆς Δωροθέας, καὶ ἡ Μαριάννα, εὐχαριστημένη πλέον, διότι δὲν θά την ἐμάλωναν οἱ γονεῖς της, ἐσκούπισε τὰ δάκρυά της καὶ ὑπεσχέθη νὰ βάλῃ εἰς τὴν θέσιν του τὸ κομμάτι τῆς ἐπιστολῆς. Δέν το κατώρθωσεν ὅμως, διότι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εὕρισκε πάντοτε κλειδωμένον τὸ χαρτοφυλάκιον...

Μόλαταῦτα, ἡ Δωροθέα δὲν εἶχεν ἡσυχον τὴν συνείδησιν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ψυχικῶς ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν μητρυιάν της, καὶ ὅμως, χωρὶς νὰ το ἐννοῇ μόνη της, ἠσθάνετο ἐνδομύχως μέγαν θαυμασμὸν καὶ ἄπειρον συμπάθειαν πρὸς αὐτήν, ὡς πρὸς ἄνθρωπον ἀνώτερον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. Ἐκτὸς τούτου συνῃσθάνετο ὅτι ἦτο ἔνοχος ἀπέναντί της.

— Νομίζω, εἶπεν ἀργότερα εἰς τὰς ἄλλας δύο, ὅτι πρέπει νὰ τιμωρηθῶμεν μόνες μας, διότι ἐδιαβάσαμεν τὸ γράμμα τῆς μαμμᾶς· δι' αὐτό, προτείνω νὰ μὴν ὑπενθυμίσωμεν εἰς τὸν πατέρα μας

ότι μας ὑπεσχέθη νά μας πάγῃ στὴν παντομίμαν.

— Ναί, μὰ ἔτσι θὰ τιμωρηθοῦν κ' αἱ μικρότερες, παρατήρησεν ἡ Μαριάννα.

— Δὲν θὰ εἶνε τιμωρία γι' αὐτές, διότι τὸ ἐλησμόνησαν· πρόσεξε μόνον νὰ μήν τές το ἐνθυμίσῃς ἐσύ! Ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθεν ἡ ὑπηρέτρια καὶ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία Μάρσαλ ἐζήτησε τὴν μὶς Δωροθέαν καὶ τὴν μὶς Μαριωρήν. Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ αἱ δύο εἰς τὸ σαλονάκι της. Ὅταν ἡ μητρυιά των ἤκουσε τὴν Μαριωρὴν καὶ εἶδε πόσον ἦτο βραχνή, ἐλησμόνησεν ἐντελῶς ὅ,τι ἐσκόπευε νά της εἰπῇ. Ἀλλὰ ἡ ἀνησυχία της περισσότερον ἐφτενοχώρησε τὴν κρυολογημένην προγονήν της, ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ καμμία φασαρία διὰ τὸ πάθημά της· ἔγινε μάλιστα μανιώδης ἡ Μαριωρή, ὅταν ἤκουσε νὰ ἐπιπλήττουν τὴν Δωροθέαν, διότι τὴν ἐπῆρε τόσον ἐξώρας τὴν νύκτα κ' ἐπῆγαν ἔξω. Εὐτυχῶς, ἡ Μαρία ἀνέλαβε νά την περιποιηθῇ, διότι ἄλλως ἡ δυστροπία της θά την ἔκαμνε νὰ χειροτερεύσῃ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἀνέρρωσεν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Καὶ ἡ Ἐβελίνα την ἐγλύτωσεν εὐθηνά. Ἀδύνατον ὅμως ἐστάθη νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ μυθιστόρημα ἐκεῖνο δὲν ἦτο καλὸν διὰ τὴν ἡλικίαν της, διότι αὐτὴ τὸ εὕρισκεν ἔξοχον, κ' ἐλυπήθη πολὺ που δὲν την ἄφισαν νὰ τὸ τελειώσῃ.

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Μαριάννα, αὐτὴ ἐφάνη ἡ πλέον ἐξυπνη καὶ τυχερή. Δὲν ἐτόλμησε μέν ν' ἀναφέρῃ τὴν λέξιν «παντομίμα»· ἀλλὰ ἔψαχνε κ' εὕρισκε εἰς τὰς εἰκονογραφημένας ἐφημερίδας τὰς εἰκόνας τῶν σκηνῶν, καὶ τας ἄφιναν ἐδῶ κ' ἐκεῖ διὰ νὰ τας ἰδοῦν τὰ μικρά.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἐπῆλθεν ἀφευκτον. Τὰ μικρὰ διὰ βοῆς ἀπήτησαν νὰ πᾶνε στὸ θέατρον, καὶ ἡ αἴτησίς των ἐνεκρίθη.

Ἡ Δωροθέα ἐτήρησε σιγὴν ὡς πρὸς τὴν ἐπιστολήν· ἐπῆγε καὶ αὐτὴ εἰς τὸ θέατρον μαζὶ μὲ ὅλας τὰς ἀδελφάς της· καὶ ἐ'χε μὲν κάμῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ διασκεδάσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ ὅλαι αἱ τύψεις του συνειδότος της ἐξηφανίσθησαν, μόλις ἀντίκρυσε τὸ λαμποφώτιστον θέατρον. — Ἐπὶ τέλους, ἐσκέφθη, τὸ σφάλμα δὲν εἶνε ἰδικόν μου· καί, ἂν πρέπῃ νὰ τιμωρηθῇ κανείς, αὐτὸς εἶνε ἡ μαμμά, ἡ ὁποία μας ἐβολιεύθη. . . .

(Ἕπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Σ. Ε. Μπονκάϊμ.]

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Μοῦ διηγήθη μίαν φορὰν ἡ μητέρα μου τὴν ἑξῆς ἱστορίαν:

Μία γιαγιὰ εἶχε τρία ἐγγονάκια εὔμορφα, καλὰ καὶ ἐπιμελῆ. Ἡ γιαγιὰ ἦτο πολὺ πλουσία, καὶ μίαν φορὰν ἔκαμεν εἰς τὰ ἐγγονάκια της δῶρον τῆς Πρωτοχρονιᾶς κάτι παιγνιδάκια νοστιμώτατα ἀπὸ καθαρὸ ἀσῆμι. Ἀλογάκια ἀσημένια, ἁμαξάκια ἀσημένια, ἀνθρωπάκια ἀσημένια καὶ στρατιωτάκια ἀσημένια.

Τὰ παιγνιδάκια αὐτὰ εἶχαν λοιπὸν ἀρκετὴν ἀξίαν· δι' αὐτὸ ἡ μαμμὰ τῶν παιδιῶν τὰ ἐσυμβούλευσε νὰ προσέχουν, ὅταν παίζουν, διὰ νὰ μήν τα σπάσουν ἢ τὰ χάσουν, εἰς δὲ τὴν ὑπηρέτριαν παρήγγειλε νά τα μετρᾷ κάθε βράδυ καὶ ἔπειτα νά τα βάζῃ εἰς τὸ κουτί. Ἦσαν εἰκοσιτέσσερα κομμάτια τὸ ὅλον.

Μαζὶ μὲ τὰ τρία παιδάκια ἐπήγαιναν κ' ἔπαιζαν μερικοὶ συμμαθηταί των, ὅταν ἐσκολνοῦσαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ διεσκέδαζαν πολὺ μ' ἐκεῖνα τὰ ἀσημένια παιχνιδάκια.

Ἕνα βράδυ, μετρᾷ ἡ ὑπηρέτρια, καὶ ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρα τὰ εὑρίσκει εἰκοσιτρία μόνον. Τρέχει λοιπὸν καὶ το λέγει τῆς κυρίας της.

Ἐξετάζει ἡ κυρία, ἐρωτᾷ τὰ παιδιά της, καί, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι οὔτε ἔκρυψαν οὔτε ἐχάρισαν εἰς κανένα ἄλλον τὸ ἀσημένιο ἀλογάκι πῦρ ἔλειπε, ἔστειλε κ' ἐφώναξε τοὺς μικροὺς φίλους των. Ἐβαλε τότε ὅλα τὰ παιδάκια εἰς τὴν γραμμὴν καὶ τὰ παρεκάλεσε νὰ εἰποῦν ἂν ἤξευραν ποῦ εὑρίσκετο τὸ χαμένον ἀλογάκι.

— Ἂν κανένα παιδάκι, ἐπρόσθεσε, δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ το ἔβαλε στὴν τσέπην του, ἂς το μαρτυρήσῃ, κ' ἐγὼ θά το συγχωρήσω διὰ τὸ σφάλμα του. . . Ἐμπρὸς λοιπόν, ποιὸ παιδάκι το ἐπῆρε;

Ὅλα τὰ παιδάκια ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἤξευραν τίποτε, ὅτι ἦσαν ἀθῶα.

Τότε ἡ κυρία ἀρκετὰ θυμωμένη, ἐφώναξε:

— Καὶ ὅμως ἕνας ἀπὸ ἐσᾶς το ἐπῆρε, ἕνας εἶνε ἔνοχος, κ' ἐγὼ θά τον ἀνακαλύψω. . . Ἔχω ἐδῶ ἕνα καλάθι, καὶ μέσα στὸ καλάθι ἕναν μικρὸν πετεινὸν — μικρόν, ἀλλὰ θαυματουργόν. Τὸν ἔχω σκεπασμένον μ' ἕνα πανὶ καὶ δὲν φαίνεται. Ἕνας-ἕνας, θὰ πᾶτε καὶ θὰ βάλετε τὰ χέρια σας ἀποκάτω στὸ πανί, καὶ θὰ χαϊδεύσετε τὸν πετεινὸ στὴ ράχη του· θά τον χαϊδεύσετε καλὰ-καλά, καὶ ὕστερα θὰ βάλετε τὰ χέρια σας πίσω στὴ ράχη σας, χωρὶς νά τα κυττάξετε. . . Λοιπόν, ὁ πετεινὸς αὐτός, ἅμα τον ἐγγίσῃ τὸ κακὸ παιδάκι που ἐπῆρε τὸ ἀλογάκι, θὰ φωνάξῃ δυνατά: *Κικιρίκου!* . . .

Ἡ ὑπηρέτρια ἔφερε τὸ καλάθι σκεπασμένο μὲ τὸ πανί, καὶ ὅλα τὰ παιδάκια, ἕνα-ἕνα μὲ τὴν σειράν του, ἔκαμαν ὅ,τι τους εἶπεν ἡ κυρία. Ἀλλὰ ὁ πετεινὸς δὲν ἐφώναξε.

— Σηκῶστε τὰ χέρια σας! διέταξε τότε ἡ κυρία.

Ἐκπληξις! . . . Ὅλα τὰ παιδάκια εἶχαν τὰ χέρια των μαῦρα, κατάμαυρα ἀπὸ κάρβουνα, καὶ μόνον ἕνα παιδάκι τὰ εἶχεν ἄσπρα.

Καὶ αὐτὸς ἦτον ὁ κλεφτάκος!

Τί, νομίζετε, εἶχε συμβῇ; Ὁ πετεινὸς δὲν ἦτο πετεινός, ἀλλὰ ἕνα μεγάλο-μεγάλο κομμάτι κάρβουνο, τὸ ὁποῖον τὰ ἀθῶα παιδάκια ἐχάϊδεψαν δίχως κανένα φόβον· καὶ μόνος ὁ ἔνοχος διὰ νὰ μή τον μαρτυρήσῃ ὁ πετεινός, ἔκαμε ὅτι τον ἐχάϊδευε, ἀλλὰ δέν τα ἐκατέβασε διόλου τὰ χέρια του μέσα στὸ καλάθι.

Τὸν ἔψαξαν κ' εὗρηκαν ἐπάνω του τὸ ἀσημένιο ἀλογάκι.

— Βλέπεις; τοῦ εἶπεν ἡ κυρία. Τὸ ἕνα σφάλμα σὲ ὠδήγησεν ἀμέσως εἰς τὸ ἄλλο. Διὰ νὰ κρύψῃς τὸ ψέμμα σου, ἐκαμώθης ὅτι ἔβαλες τὰ χέρια σου εἰς τὸ καλάθι. Ἀλλὰ ὁ πετεινός, ἂν καὶ δὲν ἐφώναξε, πάλιν σ' ἐμαρτύρησε. . . Σοῦ εὔχομαι, παιδί μου, αὐτὸ νά σου γίνῃ μάθημα, καὶ νά σε σταματήσῃ εἰς τὸν κακὸν δρόμον που ἐπῆρες. Ἀλλά, ἕως ὅτου μάθω ὅτι ἔγινες καλὸ παιδί, ὅτι μετενόησες εἰλικρινῶς καὶ ὅτι δὲν ξαναεῖπες ψέμματα, σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἔρχεσαι νὰ παίζῃς μὲ τὰ παιδιά μου. . .

Ἡ εὐχὴ τῆς κυρίας ἔπιασε. Τὸ παιδὶ ἐκεῖνο ποτὲ πλέον εἰς τὴν ζωήν του, ὄχι μόνον δὲν ἐπείραξε ξένον πρᾶγμα, ἀλλὰ οὔτε εἶπε τὸ παραμικρὸν ψεῦδος.

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ.

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὀλίγοι γνωρίζουν πόσον μεγάλον μέρος ἔπαιξεν ἡ Παρασκευὴ εἰς τὸ ταξείδιον τοῦ Κολόμβου καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς. Ἦτο κάτι παραπάνω ἢ ἁπλῆ σύμπτωσις, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κολόμβος ἔδιδε μεγάλην σημασίαν εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν.

Ἦτο Παρασκευή, ὅταν ἀνέσπασε τὴν ἄγκυραν καὶ ἐξέπλευσεν εἰς τὸν Ἀτλαντικόν· Παρασκευή, ὅταν ἐτελείωσε τὰς παρατηρήσεις του ἐπὶ τῶν παραλλαγῶν τῆς μαγνητικῆς πυξίδος· Παρασκευὴ ἐπίσης, ὅταν εἶδε τὰ πρῶτα πτηνὰ τῶν τροπικῶν χωρῶν—σημεῖον ὅτι ἐπλησίαζεν εἰς ξηράν.

Παρασκευὴν ἡμέραν ἀνεκάλυψε τὴν ἄγνωστον ξηράν, καὶ Παρασκευὴν ἔστησε τὸν πρῶτον σταυρὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ Νέου Κόσμου· ἀκριβῶς δὲ μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν τὸν Ἀπρίλιον· καὶ πράγματι ἐπέστρεψε τὴν 15 τοῦ μηνὸς τούτου, ἡμέραν Παρασκευήν.

Ἦτο Παρασκευή, ὅταν ἔκαμε τὸν θριαμβευτικὸν εἰσπλουν του εἰς τὴν Βαρκελώναν· Παρασκευή, ὅταν ἔστησεν ἕνα σταυρὸν εἰς Πουέρτο-Σάντο· Παρασκευή, ὅταν ἐξέπλευσε πάλιν διὰ τὴν Εὐρώπην, ὅταν ἀνεκάλυψε τὰς Ἀζόρας νήσους, ὅταν ἔλαβε πρόσκλησιν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας νὰ μετεβῇ εἰς Λισσαβώνα, ὅταν τέλος ἐπέστρεψε θριαμβεύων καὶ ἔνδοξος εἰς Πάλος, τὸν λιμένα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε τὸ πρῶτον ἐκπλεύσῃ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος—«Οἱ μαθηταὶ κάθηνται εἰς τὸ θρανίον...» Τὸ ῥῆμα καταστάσεως οὐδετέρας· διότι τὸ ὑποκείμενον, οἱ μαθηταί, οὔτε ἐνεργεῖ οὔτε πάσχει....

Ὁ μαθητής, (διακόπτων:)—"Οταν ὅμως τὸ θρανίον ἔχῃ καρφιά, τὸ ὑποκείμενον πάσχει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δίλλου Ἀριστείδου.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΟΣΟΙ ἀπὸ τοὺς φίλους μου εἶνε φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ἢ μέλλουν νὰ γίνουν, ἔχουν λαμπρὰν εὐκαιρίαν νὰ μάθουν Ἀγγλικά. Ὁ φίλος μου κ. Ἡλίας Δ. Κωνσταντινίδης, διακεκριμένος καθηγητὴς τῆς Ἀγγλικῆς, ἀνέλαβε νὰ διδάσκῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, καὶ ἔκαμεν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων του τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα. Ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα εἶνε ἀναγκαιοτάτη. Οἱ δὲ πρωτοετεῖς καὶ οἱ δευτεροετεῖς φοιτηταί, ποῦ ἔχουν ὀλιγώτερα μαθήματα, εἰμποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς ευκαιρίας καὶ ἐντὸς ἑνὸς ἢ δύο ἐτῶν, φοιτῶντες εἰς τὰ μαθήματα τοῦ κ. Κωνσταντινίδου, νὰποκτήσουν τὰς πρώτας βάσεις, αἱ ὁποῖαι θά τοις ἐπιτρέψουν νὰ ἐπιδοθοῦν κατόπιν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης μόνοι των.

Φίλη μου *Ἀθηνᾶ Ν. Μ.*, διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως πρέπει νὰ στείλῃς 50 λεπτά. Τὰ Εὔσημα ἁπλῶς γράφονται, δὲν *στέλλονται* (περὶ τούτων ἰδὲ εἰς τὸν Ὁδηγόν)· δέν σου ἔστειλα δὲ τοὺς τόμους τοῦ Βραβείου σου, διότι ἔπρεπε νά μου ὁρίσῃς σὺ ποίους τόμους θέλεις νά σου στείλω, ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς. Ὥστε περιμένω. Ὅσον διὰ τὸ Λαχεῖον τοῦ 1904, εἰς αὐτὸ ἐκέρδισες τὸν «Φάντην», τὸν ὁποῖον καὶ ἔλαβες. Μὴ βλέπῃς τὸν ἀριθμὸν τῆς ταινίας σου· βλέπε τὸν ἀριθμὸν τῆς *ἀποδείξεώς* σου· αὐτὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου.

Ἔχω ἐμπρός μου τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολὴν περὶ τῶν θελγήτρων τοῦ χειμῶνος, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλεν ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* [4Ε]. Ἐδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν ιδιαιτέραν συγχαρητήριον ἐπιστολήν της, ὅπως τοῦ ἔδωσα ὅλας τὰς ἐπιστολάς, τὰ ἐπισκεπτήρια καὶ τὰ δελτάρια ποὺ του ἔστειλαν οἱ φίλοι μου διὰ τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτήν. Ὁ κ. Φαίδων μὲ παρακάλεσε νὰ τους εὐχαριστήσω ὅλους ἐκ μέρους του, ἐπειδὴ φέτος, ἕνεκα τοῦ πένθους του, δὲν στέλλει ἐπισκεπτήρια καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ τους εὐχαριστήσῃ ἰδιαιτέρως.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ἡ *Κυματίζουσα Σημαία* [ΕΕ] περὶ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν: «Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας διασκεδάσεις πού μας παρέχεις. Δὲν φαντάζεσαι τὴν χαρὰν μου ὁσάκις λαμβάνω τετράδιον· τὸ φυλάττω ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Τί ὡραῖον λευκωμα θὰ σχηματίσουν ὅλ' αὐτὰ τὰ τετράδιά! Τί θησαυρὸν ἀναμνήσεων, ὁποῖον πλοῦτον ὡραίων ἀπαντήσεων, πόσας γνώμας καὶ σκέψεις θὰ ἐγκλείῃ τὸ Λεύκωμά μου! Διὰ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ὁ ἀνταλλάσσων συνδέεται μὲ μακρινους φίλους· διασκεδάζει αυτός· διασκεδάζει τους οικείους καὶ τους φίλους. Διὰ τοῦτο ἂν δὲν ἀποκτήσω τουλάχιστον 200 τετράδια, δὲν θὰ παυσω νἀνταλλάσσω.»

Δὲν εἶνε ἰδικόν σου τὸ ψευδώνυμον, φίλε *Κων. Καρ.* Σύ, ὡς ἐξάμηνος συνδρομητής, διὰ νὰ λάβῃς ψευδώνυμον, πρέπει νὰ πληρώσῃς 1 δραχμήν, ἀδιάφορον ἂν ἐνεγράφης ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

Πῶς ὄχι, *Μόνωσις* [ΕΕ]; Πάντοτε ὑπάρχει θέσις εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν διὰ τοὺς παλαιούς μου φίλους, ὅσον πολλοὶ καὶ ἂν εἶνε οἱ νέοι. Ἡ ἐπιστολή σου μὲ καταγοήτευσε. Ἀλήθεια λέγεις διὰ τὴν εἰκόνα τῆς *Κίτρινης Μάσκας*. Κανεὶς ἀκόμη ἀπὸ τοὺς βραβευμένους δὲν ἐπαρουσιάσθη «τόσο γελαστὸς καὶ ἀνθοστόλιστος.» Δὲν εἶνε καλλίτερα ἔτσι;

Τί εἶπες, *Ἕρμιο Πουλί* [ΕΕ]; Εἶσαι ἀπογοητευμένον; Καὶ ὑπάρχει ἡ λέξις ἀπογοήτευσις εἰς τὸ λεξικὸν τῆς νεότητος; Κάμνεις λάθος· κάτι ἄλλο θὰ ἤθελες νὰ εἰπῇς.— Τὰ συγχαρητήριά μου εἰς τὴν *Χλόην* διὰ τὰ εὐτυχῆ της γενέθλια.

Νὰ κ' ἕνα γράμμα μὲ ἡγεμονικὸν στέμμα! Μοῦ γράφει ἡ *Φίλη τῶν Ζώων* [ΕΕ] ἡ ὁποία εἶνε ἡγεμονόπαις. Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινε καλὰ καὶ διότι ἀκόμη «κατὰ τὴν ἀνάρρωσίν της πολὺ τὴν ἐβοήθησα νὰ μὴ στενοχωρῆται.»

Μελητογενὴς [Ε], αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ κρατήσῃς καὶ φέτος. Ἐπὶ οὗ χάρτου τῶν Λύσεων μόνον Λύσεις γράφονται, τίποτε ἄλλο. Πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων προκηρύσσεται Διαγωνισμός, καὶ θά τον ἰδῆς ἀργότερα· ἀλλὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα στέλλονται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.

Τί ὡραία ἡ ἐπιστολὴ τῆς *Ναυσικᾶς* [ΔΕ]! Μοῦ περιγράφει τὴν χαράν της ὅταν ἐχιόνισε τὴν Πρωτοχρονιάν. Διότι, σημειώσατε, ἡ *Ναυσικὰ* ζῇ εἰς ἕνα τόπον ὅπου σπανιώτατα χιονίζει. Μόνον μίαν φορὰν ἐχιόνισεν, ὅταν ἦτο μικρά, καὶ δὲν το καλοθυμᾶται. Καὶ τὸ χιόνι τὸ ἤξευρεν ἀπὸ μακρυὰ «ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς ἀντικρυνῆς Ἠπείρου, ποῦ λάμπουν μαγικὰ τὸ βράδυ εἰς τὸ φῶς τῆς Σελήνης.» Φαντασθῆτε λοιπὸν τί ὡραίας ἐντυπώσεις εἶχεν, ὅταν εἶδε τὸ χιόνι ἄφθονον καὶ στρωμένον. . .

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Συλλόγου σας, *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* [ΕΕ], καὶ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅσα ὡραῖα ὄνειρα πλάττετε δι' αὐτόν. Σ' εὐχαριστῶ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου καὶ τὰ μέλη, *Πτωχικὴν Καλύβην*, *Προμηθέα Δεσμώτην* καὶ λοιπούς.

Ναί, ἐλήφθη ἡ ἀπάντησίς σου, *Ντούμπ-Τρίπ*. Ἤθελα ὅμως νά μου ἔγραφες φέτος κάπως συχνότερα.

Τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός σου, ἀγαπητόν μου *Ἔνδοξον Μεσολογίτην*. Εἶθε νά σε παρηγορήσῃ γρήγορα ὁ μόνος παρήγορος τῶν ὀρφανῶν, ὁ Θεός!

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου τρεῖς ἐπιστολὰς τοῦ *Δικεφάλου Ἀετοῦ* [4Ε] μὲ ποιήματα, μὲ μεταφράσεις, μὲ χίλια δυό. Παρατηρῶ ὅτι ὁ φίλος μου αὐτὸς καταγίνεται πολὺ εἰς μελέτας παντοειδεις, καὶ μίαν ἡμέραν χωρὶς ἄλλο θὰ διαπρέψῃ.

Γοργόφτερη Ἐλπίς [ΕΕΕ], τὰ γράφεις ἐξυπνότατα, ἀλλὰ δὲν νομίζεις ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπον νὰ γίνῃ τόσος πολὺς λόγος δι' αὐτό;... Ὁ Σύλλογός σας πηγαίνει, βλέπω, λαμπρά. Τὰ συγχαρητήριά μου πρὸς ὅλους.

Εἶμαι κατενθουσιασμένη μαζί σου, ἀγαπητή μου Διάπλασις,—μοῦ γράφει ἡ *Νοσταλγοῦσα Λεσβία* [Ε]— διὰ τὰς καθημερινάς σου προόδους καὶ προσπαθείας που καταβάλλεις, νά μας εὑρίσκῃς ὕλην τόσον τερπνὴν καὶ ὠφέλιμον, ὡς καὶ διὰ τὰς προσπαθείας τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν πρὸς αὔξησίν σου. Λυποῦμαι ὅμως διότι ὅλοι οἱ Ἑλληνόπαιδες δὲν γίνονται συνδρομηταί σου διὰ νὰ δυνηθῇς καὶ σὺ ναὐξηθῇς. Κ' ἐγὼ λυποῦμαι δι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν πταίω. Ἰδού τὸ ξεσπάθωμα! ἐνεργεῖτε ὅσον εἰμπορεῖτε, καὶ ὅταν ὁ κυκλος αυξάνη ὁλονέν, δὲν εινε δυνατὸν νὰ μή τους συμπεριλάβῃ μίαν ἡμέραν ὅλους!

Καὶ ἄλλου Συλλόγου τὴν ἵδρυσιν μοῦ ἀναγγέλλει ἡ φίλη μου *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις* [ΕΕ], ὑπὸ τὸ ὄνομα «Σαπφώ», σκοπὸν ἔχοντος τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ κάμῃ θαύματα. Μέλη εἶνε, ἐκτὸς τῆς *Μεγαλοπρεποῦς Φύσεως*, ἡ *Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων*, τὸ *Νεράϊδρασσο Κολοκύθι*, ὁ *Πιν-Χὸ* — ἀκόμη δὲ καὶ ἡ παλαιά, ἡ ἀληθινὴ φίλη μου *Ἀηδὼν τῆς Λέσβου*.

Ἡ *Ἀκακία* [ΕΕ] ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Δρέσδην εἰς τὴν προσφιλῆ πατρίδα της. Κ' ἐπανεῖδε τὴν θάλασσάν της ποὺ τόσον τὴν εἶχεν ἐπιθυμήσῃ. «Δὲν ἀλλάζω — μοῦ γράφει, — ἕνα κομματάκι τῆς γαλανῆς μας θαλάσσης μ' ἑκατὸ χιλιάδες Ἕλβας!» Φυσικά!...

Εἶχα ἀναγγείλῃ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀγαπητῆς μου *Ξενιτευμένης Σινωπίδος*. Σήμερον ἀναγγέλλω καὶ τοὺς εὐτυχεῖς της γάμους, μὲ τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου. Ἡ φίλη μου, ὑπανδρευθεῖσα, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πατρίδα της. Ἡ *Σινωπὶς* δὲν εἶνε πλέον *ξενιτευμένη*!

Ὡραίας ἐπισοκλὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Θετταλομάγνης* [ΕΕΕ] *Μέγας Κωνσταντῖνος* [Ε], *Χαρὰ τῶν Γονέων* [ΕΕ], *Παιδικὴ Χαρὰ* [ΕΕΕΕ] καὶ *Ἑλληνόπαις* [ΕΕ].

Ὁ Ἀνανίας εὐχαριστεῖ τὴν *Εὐμολπιάδα*, *Ροδόπην* καὶ *Αἷμον* διὰ τὰς εὐχάς των ἐπὶ τῇ ἑορτῇ του.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, ἐχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: *Ἀήττητον Σοῦλι* (Ε.Ν.Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα· θά το ἐνθυμηθῆς ὅμως; ἡ ἐπιστολή σου εινε παλαιά, ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου) *Ψυχὴν τῆς Λέσβου* (Μ.Γ.Κ. Χάρτην τῶν Λύσεων σοῦ ἔστειλα· Ἀσκήσεις θὰ στείλῃς, ὅταν προκηρυχθῇ διαγωνισμός· «ἀκόμη δὲν ἔγινες καλὰ-καλὰ συνδρομητὴς καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ξεσπαθώσῃς»; φαντάζομαι λοιπὸν τί θὰ κάμῃς ἀργότερα·) *Μαργαρίτην τοῦ Αἰγαίου* (Ι.Μ.Κ. σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ πρῶτον φύλλον· τὸ ἔλαβες; σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Λιμένα τῆς Χίου* (Μ. Α. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Θεὰν τῆς Ἐλπίδος* (Α.Ι.Μ. τετράδια ἔστειλα· χαιρετισμους εἰς τὸν *Χιακὸν Κρίνον*·) *Ζουρλομανδύαν* (Δ.Ν.Χ. εὐχαρίστως σοῦ δίδω τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον εἰχεν ἄλλοτε ὁ ἀδελφός σου· σ' ευχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Κοντορεβιθούλην* (Α.Φ.Χ. δὲν εἶχες τὸ θάρρος νά μου γράψῃς; μπᾶ! νὰ μήν το ξαναπῇς αὐτό, καὶ νά μου γράφῃς πάντοτε ὡς νὰ ἔγραφες πρὸς τὴν μητέρα σου· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας·) *Ἐλπιδοφόρον* (Γ.Ρ.) *Σίφνιον* (Δ. Σ.Α. εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἐλπίζω ὅτι ὁ ενθουσιασμὸς ὅλῳ καὶ θὰ μεγαλόνῃ·) *Ὀβελίσκον τῆς Ἡλιουπόλεως* (Σ.Ι.Χ) καὶ *Τριακυμιώδη Θάλασσαν* (Μ.Ξ. αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου* (τὸ σχῆμα δὲν θὰ ἦτο ὅλως περιττόν· ναί, εἰμπορεῖς νἀπαντᾷς μὲ τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον εις ὅσους μὲ αὐτὸ σου εζήτησαν ανταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν.)

Οἱ φίλοι μου *Υἱοὶ Ε. Κρατσμοίρη* δὲν εἰμποροῦν νὰ λάβουν ἓν ψευδωνυμον καὶ οἱ δυό (ἢ καὶ οἱ τρεῖς, διότι δὲν εἰξερω πόσοι εἶνε, δέν μου γράφουν ουτε τὰ ὀνόματά των.) Πρέπει νὰ πάρουν ἀπὸ ἓν ψευδώνυμον ἕκαστος· ὁ μὲν πρῶτος δωρεάν, οἱ δὲ ἄλλοι, ὅσοι θέλουν, πληρώνοντες ἀπὸ 1 φράγκον. Ὥστε περιμένω.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὸ *Φίλημα Σκιᾶς*, *Ὡραίαν Λευκάδα*, *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Ὄχθαν Ἀκτῖνα* καὶ *Ναυσικὰν* — ἡ *Ναυσικὰ* μὲ τὸν *Νάρκισσον*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Τρεμοσβῆνον Ἀστέρι*— τὸ *Τόξον τοῦ Φοίβου* μὲ τὸν *Κουκουναροθρεμμένον*, *Νεφελώδη Ψυχήν*, *Ἐαρινὴν Νεφέλην*, *Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Τρε-*

λὸ Ναυτάκι — τὸ *Ἔρημο Πουλὶ* μὲ τὸ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο, Κόκκινον Κρίνον, Πρίγκιπα Τζάλμαν, Ἄποικον Κερκυραῖον* καὶ *Ρεμβασμόν* — τὸ *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* μὲ τὸ *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς, Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ, Προμηθέα Δεσμώτην* καὶ *Ἑλληνόπαιδα* — τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* μὲ τὴν *Ροδόπην, Μαραμένον Ρόδον, Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως, Δικέφαλον Ἀετὸν* καὶ *Εὐμολπιάδα* — ὁ *Μαραμένος Μενεξὲς* μὲ τὸν *Πατατράκ, Μαραμένον Ρόδον, Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος, Αὔραν τοῦ Ζαππείου* καὶ *Ἄσπρον Ἀράπην* — ὁ *Πομπαῖος Ἑρμῆς* μὲ τὸν *Ἄσπρον Ἀράπην, Φῶς τῆς Νυκτὸς* καὶ *Σπίρτο Μονάχο* — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸ *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς, Ἀργυρᾶν Πανσέληνον, Κίτρινην Μάσκαν, Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, καὶ *Ἀριέλ* — τὸ *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι* μὲ *Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον, Ὀβελίσκον τῆς Ἡλιουπόλεως, Πτερόεσσαν Καρδίαν* καὶ *Παπαροῦναν τῶν Ἀγρῶν* — ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν, Ἑσπερίαν Αὔραν, Πρίγκιπα Τζάλμαν, Δοῦκα τῆς Καρύστου* καὶ *Βασίλισσαν τῶν Μυκηνῶν* — ἡ *Νοσταλγοῦσα Λεσβία* μὲ τὴν *Ἑσπερίαν Αὔραν, Ὠχρὰν Ἀκτῖνα, Διονυσιάδα Πηγὴν Διακριθεῖσαν, Ἀρσακειάδα*, καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* — ἡ *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν* καὶ *Μαῦρο Σύννεφο* — ὁ *Κομπογιανίτης* μὲ τὸν *Πρίγκιπα Τζάλμαν, Φωστῆρα τῆς Ἠπείρου, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων* καὶ *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὸν *Θαλάσσιον Ἀφρόν, Κυματίζουσαν Σημαίαν, Παπαροῦναν τῶν Ἀγρῶν, Δοῦκα τῆς Καρύστου* καὶ *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν* — ἡ *Βραχεῖα Ἐπιστολὴ* μὲ τὸν *Πολικὸν Ἀστέρα* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Νυκτοφύλακα, Πρίγκιπα Τζάλμαν* καὶ *Χιονισμένην Κούκλαν* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Νῆσον τῶν Φαιάκων, Χειμώνανθον* καὶ *Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Αἵμου* — ἡ *Κυρία Τρίγκι-Τράγκα* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν, Υἱὸν τῆς Μυτιλήνης* καὶ *Μαῦρο Σύννεφο*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ανταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, *δὲν διαβιβάζονται*. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ *περιέχοντα* ὀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν *γραμματόσημον τῆς χώρας των ἰσοδυναμοῦν πρὸς* 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου, — ὄχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ψαροπούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Λαλαργιᾶν* ([E] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εἶδες τί ἐπῆγες νὰ πάθῃς; νὰ σὲ παύσουν ἀπὸ συνδρομητὴν οἱ γονεῖς σου, ἐπειδὴ δὲν μου ἔγραφες καὶ δὲν διηγωνίζεσο· ὥστε ἐξακολούθει·) *Νάρκισσον* καὶ *Ἄδωνιν* (ἡ ἐπιστολή σας ὡραιοτάτη· [EEEE] ἰδοὺ εὔσημα διὰ νά τα μοιρασθῆτε·) *Ἰωάννην Β. Σ.* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ὅταν ἐγγραφῇς, θ' ἀποκτήσῃς ὅλα τὰ δικαιώματα, κατὰ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ·) *Θαλασσοταραχὴν* (ἔστειλα τὸ 5ον φύλλον· ἀλλ' ἡ συνδρομὴ δὲν ἔφθασεν ἀκόμη·) *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως* ([EE] ναί, εἰμπορεῖς νὰ βάζῃς τὰ τετράδια εἰς δύο φακέλλους καὶ νά τους ἀφίνῃς καὶ τοὺς δύο ἀνοικτούς· ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη·) *Βοῶπιν Ἥραν* ([E] ἡ ὁποία ἀπὸ διάκρισιν δὲν μου ἔγραφεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας, συλλογιζομένη ὅτι ἔχω τόσας ἐπιστολάς! φαντάζομαι τί ὡραῖα ποὺ θὰ περάσῃ εἰς τὰς Πάτρας μὲ τὰς ἐκεῖ καλάς μου φίλας·) *Κῦμα τῆς Μεσογείου* ([E] ἔστειλα· ναί, καὶ ἄλλοτε ὑπῆρχεν εἰς τὸν κύκλον μας αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον·) *Κωνστ. Δ. Ἀργ.* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Αἰμίλιον Παῦλον* (μερικὰ θὰ δημοσιευθοῦν·) *Εὐμολπιάδα* ([E] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ἡρωΐδα τοῦ Λειβαδίου* ([E] πολὺ εὐγενῆ αἰσθήματα ἐκφράζει ἡ ἐπιστολή σου· ἔχουν δίκαιον αἱ φίλαι μου *Ε.* καὶ *Ρ.* νά μου γράφουν τόσα καλὰ διὰ σέ·) *Ἆσμα τοῦ Ὀρφέως* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας* (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα καὶ φαντάζομαι πιὰ μὲ τί καμάρι θά το φορῇς)· *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* (ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα, καὶ κάθε ὥραν ἤθελε νἀνοίγῃ τὸ κουτάκι καὶ νά το βλέπῃ·) *Νεφελώδη Ψυχὴν* (καὶ βέβαια θά σε μαλώσω· εἰς τὸ μάθημα πρέπει νὰ προσέχῃς εἰς τὸ μάθημα· ὅ,τι ἄλλο καὶ ἂν κάμνῃς, καὶ τὸ φύλλον μου ἂν διαβάζῃς, χάνεις· τί λέγει ἡ παροιμία; Καιρὸς παντὶ πράγματι!) *Ὑπὲρ Πατρίδος* ([EEE] ὡραιότατα ὅσα μοῦ γράφεις καὶ διὰ τὴν γλῶσσαν καὶ διὰ τὸ νέον ἔτος·) *Ἰωάνναν Χ. Π.* (διὰ νὰ δημοσιεύσω αὐτὸ ποῦ θέλεις, πρέπει νὰ πληρώσῃς 5 λεπτὰ τὴν λέξιν· τόσο πληρόνουν αἱ Μικραὶ Ἀγγελίαι·) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* ([EE] φίλησέ μου τὴν μικρὰν ἀδελφήν σου· ἐννοεῖται· Παιδικὰ Πνεύματα εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς ὁπότε θέλεις καὶ ὅσα θέλεις, ἐγὼ δὲ ἐκλέγω καὶ δημοσιεύω·) *Πομπαῖον Ἑρμῆν* (τὸ Π. Πνεῦμα καλὸν ἀλλ' Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι· περίμενε νὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός!) *Νευρόσπαστον* (τὰ φύλλα ἐστάλησαν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν νέον συνδρομητήν·) *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι* (ἔστειλα· ναί, ὡραιότατα τὰ νέα κρητικὰ γραμματόσημα, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φωτογραφίαν ποὺ μου ἔστειλες·) *Λεσβιακὸν Οὐρανὸν* ([E], τὸ ἐνόησα· ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦτο ἐλεύθερον· πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ ἀνέκδοτον ποὺ μου διηγεῖσαι·) *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* (ναί· βραβεῖον ἔστειλα·) *Κομπογιαννίτην, Κόμητα Ζὶλ δὲ Μιρμὼν* (τὸ ἔστειλα·) *Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* ([E] διὰ τὰς ἀναπολούσας καρδίας·) *Φωστῆρα τῆς Αὐγῆς* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ἐμπρός!) *Βραχεῖαν Ἐπιστολὴν* (ποῦ εἶνε τὸ πρῶτον ἔτος ποὺ ἔγινε συνδρομήτριά μου, καὶ ὅμως ἐξεσπάθωσε· τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ·) *Βασιλέα τῶν Ρόδων* ([E], ἡ Εὔφημος Μνεία εἰς τὸ Ἀθρόον δὲν λογαριάζεται· σὺ νὰ εἴπῃς εἰς τὸν διανομέα νά σου φέρῃ ἐγκαίρως τὸ φύλλον, διότι τὸ στέλλω ταχυδρομικῶς·) *Παπαροῦναν τῶν Ἀγρῶν* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Βρυχώμενον Λέοντα* (δυστυχῶς αὐτὸ τὸ Π. Πνεῦμα τὸ ἔχω δημοσιεύσῃ καὶ ἄλλοτε·) *Χειμώνανθον* ([EE] διὰ τὴν ὡραίαν μετάφρασιν· ἀλλὰ νά μου γράφῃς καὶ τίποτε ἄλλο·) *Δικ...* (ἔχει καλῶς· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη καὶ νά το ἀνακοινώσω·) *Ἄγγελον τῆς Νίκης* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Φῶς τῆς Νυκτὸς* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· τώρα λοιπὸν γράφε μου·) *Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα* ([E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν·) *Αἴλιον Ἀριστείδην* (ἔστειλα· διόλου ἀπίθανον νὰ προκηρύξω φέτος καὶ διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ·) *Ἀνέλπιστον Χαρὰν* ([EEE] πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αὐτὰ ποὺ μου γράφεις·) *Ἀετιδέα* ([E] ἀλήθεια, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους Ἀθηναϊκοὺς περιπάτους εἶνε τώρα ἡ Λεωφόρος Συγγροῦ·) *Μιμόζαν* ([E] πολὺ μὲ συνεκίνησε τὸ ἐπεισόδιον ποὺ μου διηγεῖσαι·) *Θαλάσσιον Ἀέρα* (τὸ ἐγνώριζα αὐτὸ τὸ παραμῦθι· τὸ εἶχα διαβάσῃ εἰς ἕνα βιβλίον τοῦ Γκρίμ·) *Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων* (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 5ον φύλλον· φαίνεται ὅτι παρέπεσεν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον· διότι ἐγὼ ποτὲ δὲν λησμονῶ τοὺς φίλους μου, ὅσον καὶ ἂν ἀργήσουν νά μου γράψουν...) *Ἀγροτικὴν Χάριν, Σταυρὸν τῆς Θαλάσσης, Τσῖρον* (ἔστειλα· [EEE] διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν· εὐχαριστῶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου «Εὔξεινος» διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα·) *Αὔραν τῆς Νυκτὸς* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29* Ἰανουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

113. **Λεξίγριφος.**

Τὸ πρῶτόν μου ἐπίρρημα
Καὶ μετοχὴ τὸ δεύτερόν μου,
Πλανήτην δὲ γνωστότατον
Ἀποτελεῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θετταλομάγνητος.

114. **Στοιχειόγριφος.**

Ἂν φανῇ ποτε μπροστά σου
Ἡ κατάχλωμή του ὄψις,
Πρόσεξε νὰ μὴ δειλιάσῃς
Τὸ κεφάλι νά του κόψῃς...
Ἔξαφνα θ' ἀφανισθῇ
Καὶ τραγοῦδι θ' ἀκουσθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργόφτερης Ἐλπίδος.

115. **Αἴνιγμα.**

Εἶμαι θεὰ ἐκ τῶν γνωστῶν,
Κ' εἶμαι φυτόν τι τῶν ἀγρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἵππου.

116. **Κλιμακωτόν.**

★ ★ Νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
★ ★ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ σχη-
★★★★ ματίζεται: δεξιᾷ ἀρχαῖος σοφός, ἀ-
★ ★ ριστερᾷ ἀρχαῖος ἀοιδός. Εἰς τὸ ἐ-
★★★★ πάνω σκαλοπάτι ἐπίρρημα, εἰς τὸ
★ ★ δεύτερον μέρος τῆς οἰκίας, καὶ εἰς
★★★★ τὸ τρίτον κάτοικος νήσου.
★ ★ *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτωχικῆς Καλύβης*
★ ★

117. **Ἱστορικὴ ἐρώτησις.**

Ποῖος ἀφῆκε δύο θυγατέρας, ἐνῷ ἀπέθανεν ἄτεκνος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτός.

118-120. **Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ὀρέων.**

1.— Ἡ Διάπλασις εἶνε τὸ κάλλιστον περιοδικόν.
2.— Σῶσον, ἰατρέ, τὴν ζωήν μου!
3.— Μαθὼν τὰ συμβάντα ἀνέκραξε: Τίς ὁ μιαρὸς οὗτος ἄνθρωπος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστερόεντος Οὐρανοῦ.

121-125. **Φωνηεντόγριφος.**

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, καὶ δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαςδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις, πᾶσαι ὀνόματα γεωγραφικά:

ρτσ - λκσ - ρχκσ - νμσπ - λβλκ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσπρου Ἀράπη.

126. **Φωνηεντόλιπον.**

★ - γλσσ - λνθνσ - τ - λθ - λγ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατατράκ.

127. **Γρῖφος**

1 τὰς ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε σ ε σθην / βίβα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ματιᾶς.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια θαλασσογραφιῶν καὶ τοπογραφιῶν πανταχόθεν. Ἀσφαλὴς ἀπάντησις — Κωνσταντῖνος Ἰωανν. Βασσάνης. Βῶλος. Grèce. (Ε—22)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παντὸς εἴδους, ἰδίως δὲ τοπογραφίας πανταχόθεν. Ἰουλία Δ. Παυλοπούλου, Πύργος, Ἠλείας (Ἑλλάς.) (Ε, 23)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια μόνον μὲ δεσποινίδας. —Mlle P. Papayanni, Tarla-Bachi, 48, Constantinople. (Ε,24)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . δρ. **7**.—	Ἐτησία φρ. χρ. **8**.—
Ἑξάμηνος . . » **4**.—	Ἑξάμηνος φρ. χρ. **4,50**
Τρίμηνος . . » **2,15**	Τρίμηνος φρ. χρ. **2,40**

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. **15**. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. **0,15**.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. **30** [φρ. **0,30**].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. **20** [φρ. **0,20**.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμ. 12ος **Ἐν Ἀθήναις, 12 Φεβρουαρίου 1905** **Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 11**

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ἐσχόλασαν οἱ ἄλλοι, κ' ἔμεινε μόνος ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης εἰς τὸ σχολεῖον, μαζὶ μὲ τὸν Λεονταράκην, σκυμμένον ἐπάνω στὴν πλάκα του.

«Ἐβαροῦσε τὸν Λεονταράκην μὲ μιὰ χονδρὴ ρίγα.»

Ἔκαμνε πολλὴ ζέστη. Ἡ φασαρία ποὺ ἔκαμαν τὰ παιδιά που ἐσχολνοῦσαν, ἡσύχασε καὶ ἔσβυσε σιγὰ-σιγά, πολὺ μακρυά... Ἄκρα ἡσυχία καὶ σιωπὴ μέσα στὴν τάξιν. Καὶ ὁ δάσκαλος ἐχασμουρήθηκε. Ὕστερα εἶπε μὲ τὸν νοῦ του:

— Δὲν τρώγω τώρα καὶ κανένα-δυὸ καρύδια;

Ἐγύρισε τὴ ράχι του, — φράπ! κλίκ! μπράμ! κἄτι ἐβρόντηξε. Ξαναγυρίζει, — ἄδεια ἡ τάξις! Ὁ Λεονταράκης, ἄφαντος!

Τρέχει στὴν πόρτα ὁ δάσκαλος, — δεμένη καὶ ἀμπαρωμένη ἀπ' ἔξω· κι' ὁ καϊμένος ὁ Τζίκο-Τζέκος ἄκουσε κἄτι μισοπνιγμένα χάχανα, καὶ ὕστερα περπατησιές που ἔφευγαν.

Νά τον ἐβλέπατε πῶς ἐθύμωσε καὶ ἀγρίευσε! Ἔγινε θηρίο ἀνήμερο! Ἐκτυποῦσε τὰ πόδια του, ἐτράνταζε τὸ πόμολο τῆς πόρτας, τὴν ἐκτυποῦσε μὲ τὰ χέρια του. Τίποτε ὅμως! — καὶ ἔμεινε φυλακισμένος μέσα, ἕως τὰς πέντε τὸ βράδυ. Ἐκείνην τὴν ὥραν, ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ ἡ κυρία Ἐλεφαντίνα, ἄκουσε τοὺς κτύπους καὶ τὸ κακό που ἔκαμνε ὁ δάσκαλος, ἄνοιξε ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα καί τον ἐξεφυλάκωσε...

Ὁ Λεονταράκης ἔπαιξε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μιὰ χαρά! Ἀλλὰ τὴν Δευτέραν τὸ πρωΐ, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, τὸν ἐφώναξεν ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης εἰς τὸ Διευθυντήριον, καὶ τότε ἄκουσαν οἱ ἄλλοι κἄτι παράξενες φωνές...

Ὁ μικρὸς Μῆτσος, τὸ Ἀρκουδόπουλο, ἐσκαρφάλωσε στὸν ὦμο τοῦ Γιαννάκη, κ' ἐκρυφοκύτταξε ἀπὸ μιὰ τρύπα κοντὰ στὸ ταβάνι, καὶ εἶδε φοβερὰ πράγματα.

— Νά! ἦτανε ὁ γέρο-Μαϊμουδιάδης, — ἔλεγε στοὺς ἄλλους ὑστερώτερα — καὶ ἐβαροῦσε μὲ μιὰ χονδρὴ ρίγα στὰ χέρια τὸν καϊμένο τὸν Λεονταράκη... πρῶτα στὸ ἕνα χέρι, κ' ὕστερα στὸ ἄλλο. Κι' ὁ καϊμένος ὁ Λεονταράκης τὲς ἔτρωγε σὰν παληκάρι, καὶ δὲν ἔκλαιγε, καὶ δὲν μιλοῦσε... τὸν ἐπονοῦσανε ὅμως!... Ξέρω ἐγώ, ποὺ σας λέω, ἀπὸ τέτοια!... Ἐγὼ νἄμουν στὴ θέσι του, ἄχ!... θά τον ἄρπαζα, καὶ θὰ σοῦ τον ἔκαμνα τ' ἀλατιοῦ τὸν παληο-Τζίκο-Τζέκο, κι' ὄχι νά τον ἀφίσω νά με κτυπήσῃ!...

Κανένας ὅμως δὲν τον ἐπίστευσε, τὸν Μῆτσο, γιατὶ τὸ ξεύρανε πῶς δὲν ἦτανε παληκάρι οὔτε στὰ μισὰ τοῦ Λεονταράκη.

Δὲν ἦτανε ὅμως αὐτὸ μοναχά! Σὲ λίγο ἐβγῆκε ἔξω ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, καὶ κατόπιν του ὁ Λεονταράκης μὲ τὸν σκοῦφον τῶν τιμωρημένων στὸ κεφάλι του. Εἶχε καὶ μιὰ μεγάλη πλᾶκα κρεμασμένη ἀπὸ τὸν λαιμό του, κ' ἐπάνω ἔγραφε:

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΤΩΝ ΖΩΩΝ!

Τὸν ἔβαλε ὁ δάσκαλος κ' ἐστάθηκε ὀρθὸς ὅλο τὸ πρωΐ μὲ αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ὕστερα ἔβγαλε λόγο στ' ἄλλα κουταβάκια, καί τον ἐπέρασε γενεὲς δεκατέσσαρες, τὸν καϊμένο τὸν Λεονταράκη.

Οἱ ἄλλοι, τσιμουδιά!

Ἐπέρασε κάμποσος καιρός, καὶ κανεὶς δὲν ἔκαμνε λόγον γι' αὐτὸ τὸ θλιβερὸν ἐπεισόδιον.

Ἐνόμιζες ὅτι το εἶχαν λησμονήσῃ. *Ἕνας* ὅμως δέν το εἶχε λησμονήσῃ καὶ αὐτὸς ὁ ἕνας ἦτο ὁ Λεονταράκης.

(Ἕπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ